Alfredo Bryce Echenique

Gradina Iubitei Mele

Vol. 3

— Trei săptămâni înseamnă foarte mult, Dumnezeule.

— Da, scumpul meu. Şi acum încă ceva. Nu te mişca de aici. Rămâi aşa cum eşti, nici să nu mai respiri, te rog, fiindcă o să aduc un aparat de fotografiat.

— Un aparat de fotografiat? Ce te-a apucat?

— O să fac un film întreg cu tine în seara asta, iubitul meu. Află că, ţi-o jur, ai un chip desăvârşit de patruzeci şi cinci de ani.

— Tu pleci, şi încă foarte liniştită, uită-te la tine. Pe când eu, drept să-ţi spun, nu înţeleg nimic, Natalia. Şi ce rost au atâtea fotografii într-un moment ca ăsta, zău aşa?

— Uite-aşa mi-a venit mie. Şi dacă te mişti, te omor.

Natalia a plecat îngrozită, a plecat plină de remuşcări, a plecat nespus de îngrijorată. Dar nu mai putea face nimic. Programase întâlniri la Londra, Paris şi Roma, convinsese o groază de oameni să-şi modifice agenda de lucru, schimbase zilele şi orele atâtor întâlniri de afaceri, de consultări cu avocaţii, notarii şi consulii din Peru, atâtor dejunuri şi dineuri cu oameni de afaceri şi cu prieteni. Nu mai putea să modifice totul din nou decât cu riscul de a-i face pe toţi să creadă că-şt pierduse minţile. Şi biata de ea îşi pierduse cu adevărat minţile din pricina slujbei pentru parastasul donei Isabel, bunica lui Carlitos, fiindcă, fără nici o exagerare, se întorsese cu o înfăţişare de necrezut, de copil de treisprezece ani, frizând insolenţa, provocarea, batjocura, imberb prăpădit, abia-i mijesc tuleiele, parcă vrea să mă provoace să-i spun Juliei ca, în loc de lame de bărbierit, să-i pună în baie un creion cu gumă, ori poate nu mai ştiu să fiu stăpână pe situaţie şi-mi lipseşte înţelepciunea necesară pentru a înfrunta tot ce mă aşteaptă de aici încolo, pe termen scurt şi mediu. Natalia îşi dădu seama că începuse să ia tranchilizante unul după altul, ba chiar ridică receptorul pentru a forma numărul Olgăi Henstridge şi a-şi descărca sufletul stând de vorbă cu ea pe îndelete, întrebând-o de pildă dacă nu cumva i se pare că seamănă cu smintita de Juana la Loca, iar Carlitos ar fi un fel de Filip cel Frumos, nefericitul prinţ care nu i-a păstrat credinţă şi a călcat strâmb, care n-a ştiut să preţuiască o femeie superioară ca ea, osândită să iubească şi să nu ajungă regină. Însă

chiar în clipa aceea intră Carlitos şi, văzând că Natalia îşi pregătea valizele, care erau aşezate pe pat, îşi zugrăvi pe faţă tristeţea aceea de patruzeci şi cinci de ani pe care ea o imortalizase puţin mai devreme cu aparatul Kodak. Iar Nataliei i se citi pe faţă că e femeia care-l iubea pe Carlitos, indiferent de vârsta cerută de împrejurări, femeia sigură de iubirea ei, încrezătoare în frumuseţea ei şi în transparenţa totală care călăuzea orice gând, orice sentiment şi chiar cel mai mărunt act al minunatului său ibovnic.

— Ce ghinion, Carlitos, coincidenţa asta dintre plecarea mea şi slujba pentru bunica ta.

— O să treacă, Natalia. Poţi să pleci fără nici o grijă, fiindcă eu, cum ştii, o să fiu ocupat până peste cap cu orele şi cu noile proiecte sociale ale gemenilor. Lista cu principalii contribuabili e gata şi.

— Sărmanii! Se pare că n-au avut în vedere faptul că în ţara asta nimeni nu-şi plăteşte impozitele.

— Lista, după părerea lor, e înţeleaptă, desigur, ăsta-i cuvântul pe care-l folosesc chiar ei, un amestec înţelept de sume impresionante în bani peşin şi de nume sonore. E adevărul gol-goluţ.

— O să-mi povesteşti totul când mă întorc, codoş formidabil ce eşti.

— Mă amuz şi eu, Natalia, ce să fac. Şi, chiar dacă ţi-am mai spus, micul dejun după liturghie cu tata, mama şi surorile mele.

— Vino-ncoace, iubitul meu.

— Marisol şi Cristi sunt nişte bomboane de surori, care nu-şi ies din fire decât atunci când aduci vorba despre gemeni şi ochelarii lor de soare pentru întristări obligatorii la înmor-mântări importante. Nu-i pot înghiţi pe gemeni, ele, care au totuşi un simţ al umorului deosebit.

— La fel cum nu mă mai poate suferi pe mine mămica ta, din altă pricină, bineînţeles. Se pare că pica pe care Antonella o are pe mine n-o să-i treacă niciodată.

— Într-adevăr, a prins o mare pică pe tine.

— Dar şi mai ciudată mi se pare apatia aparentă a tatălui tău.

— Îi e frică de scandal, asta-i tot. Cel puţin aşa deduc eu, judecând după lucrurile pe care mi le spune şi după felul în care se poartă cu mine. De parcă mi-ar prezenta scurte rapoarte despre starea lucrurilor şi nimic mai mult. Pe urmă însă se poartă frumos, deşi în acelaşi timp îmi trânteşte nişte fraze care par să fie adresate altcuiva. Apoi dintr-o dată îl auzi spunând că e datoria unui tată să-şi ţină fiul la curent cu anumite chestiuni. Şi adaugă că el urmăreşte cp mare atenţie evoluţia legală a cazului, bineînţeles. Pe urmă însă îl muştruluieşte pe valet că n-a avut grijă să pregătească marmelada preferată a băiatului, da, pentru Carlitos, care n-avea cum să nu fie alături de părinţii lui într-o zi ca asta, cum ai putut să crezi că n-o să vină la slujba de pomenire pentru mama, Victor, şi nu uita să-i spui lui Miguel să dea fuga la băcănia din colţ, că poate găseşte marmelada lui preferată. Ori n-o cumpărăm de la băcănia din colţ? În sfârşit, Natalia, află că tăticu' e foarte ataşat de mine, ca întotdeauna, dar în acelaşi timp creează acel teritoriu al nimănui între el şi mine.

— Şi-ţi frânge inima, desigur.

— Nu pot să tăgăduiesc, Natalia. Îmi frânge inima, desigur. Dar ţie cum îţi merg treburile?

— Sunt încurcate, pe fondul unei mari neîncrederi reciproce, dar avocaţii sunt foarte discreţi şi pricepuţi, de ambele părţi, fiindcă, aşa cum spui, tatălui tău îi e tare frică de un scandal. Şi nu numai din pricina scandalului în sine şi a bârfelor pe care le-ar stârni, ci fiindcă e convins că ar putea avea urmări dezastruoase pentru clinica lui şi pentru toţi oamenii care depind de el, într-un moment, de altminteri, când are de gând s-o mărească şi chiar să deschidă câteva filiale noi în anumite zone din Argentina, Bolivia şi Ecuador, pentru a stimula cercetările asupra unor boli de piele. De asta m-au asigurat chiar avocaţii mei, iar ai lui nu tăgăduiesc, deşi vor să ne facă să credem că tatăl tău e un om foarte modern, deschis şi tolerant, care izbuteşte să se pună în pielea ta şi preferă ca lucrurile să se rezolve până la urmă singure, cu trecerea timpului. Cu alte cuvinte, ca tu, Carlitos Alegre, să te întorci acasă cu coada-ntre picioare şi preschimbat în ultima 265şi cea mai actualizată versiune a parabolei fiului risipitor. Aşa stau lucrurile, scumpul meu, deşi asta nu l-a împiedicat să pună poliţia să ne supravegheze zi şi noapte, ceea ce dovedeşte că tăticul tău se teme că fiul lui ar putea să nu fie deloc fiul rătăcitor şi să riposteze violent dacă el declanşează un atac frontal împotriva noastră. Astăzi, de pildă, copoii sunt pesemne cu ochii în patru, crezând că am de gând să te bag într-un geamantan de-al meu. Şi, pentru că a venit vorba de geamantane, trebuie să-mi fac bagajul, iubitule. Vrei să-mi dai o mână de ajutor, deşi până la urmă parcă văd că o să uit o groază de lucruri?

— Încântat, ha, ha, ha.

— Şi nu cumva să uiţi de lecţia de franceză, scumpul meu, ne-am înţeles? Molina ştie unde trebuie să te ducă.

Într-adevăr, chiar în după-amiaza aceea, la întoarcerea de la aeroport, Carlitos trebuia să înceapă orele de franceză, ca să poată merge în Franţa înainte de a împlini vârsta majoratului, cu Natalia şi cu actele alea, sigur, sigur că lucrurile au avansat, Carlitos, atât la Lima, cât şi în Franţa, şi chiar acum la Paris am o întâl-nire hotărâtoare pentru a perfecta chestiunea actelor, bineînţeles, deşi, te rog, tu să nu spui nici un cuvânt nimănui, auzi, iubitul meu? Aşa se face că pentru bietul Carlitos povestea asta cu limba lui Moliere, Corneille şi Racine lua un aer puţintel dramatic, dar Nataliei i-o recomandaseră pe domnişoara necăsătorită şi foarte drăguţă şi deosebit de cultă şi fină, pe numele ei Herminia Melon, fără accent pe o, fiindcă numele ei era de origine franţuzească şi vorbea această limbă de parcă ea ar fi născocit-o.

Domnişoara Melon, ai cărei părinţi erau peruani şi fuseseră foarte bogaţi, deşi înainte de toate fuseseră întotdeauna foarte urâcioşi, îşi luase o grămadă de licenţe la Sorbona, înainte ca averea familiei să se împuţineze şi să ajungă să trăiască într-o vilişoară la capătul bulevardului Pedro de Osma, de fapt la limita dintre cartierele Barranco şi Chorrillos, adică nu prea departe de grădină, aşa încât Carlitos putea să meargă foarte uşor la ore în cursul dimineţii, de trei ori pe săptămână, la întoarcerea de la Şcoala San Femando.

Pe deasupra, Molina îl ducea, Molina îl aducea, Molina îl aştepta, fericit din nou, fiindcă gemenii Căspedes Salinas aveau să intre curând iar în acţiune şi, cum doamna Natalia era plecată, el avea să intre în contemplaţie, în calitatea lui de martor ce se bucura cu cruzime de toate erorile tactice şi strategice care-i purtau pe aşii din strada Amargura din amărăciune în amărăciune şi din înfrângere în înfrângere.

Se lăsă seara dintr-o dată peste Lima, de îndată ce decola avionul cu care călătorea Natalia, şi Dumnezeu ştie câţi ani de tristeţe avea Carlitos pe faţă când ajunse la vilişoara sfâşietoare a domnişoarei rămase fată bătrână Herminia Melon, fără un prăpădit de accent pe o, măcar. Fiindcă într-un asemenea hal rămăsese Carlitos după plecarea Nataliei şi, oricâte eforturi făcea bietul Molina să scoată de la el măcar un cuvânt, conaşul Carlitos pur şi simplu nu era în stare de lucrul acela simplu pe care-l numim a trăi, în după-amiaza aceea. Fusese prea bruscă plecarea Nataliei, şi prea scurt sărutul de despărţire la aeroport, când el în realitate se aruncase asupra ei cu intenţia 267de a rămâne într-un fel sau altul cu căldura frumuseţii ei orbitoare şi cu parfumul, gustul şi senzaţia tactilă, de a se contopi cu ea, de a-i răpi flacăra divină, numai pentru aceste trei săptămâni, scumpa mea, împrumută-mi strălucirea ochilor tăi şi scânteia ce scapără mereu pe buzele tale umede, să rămân cu ceva ondulat în palme, trecându-mi mâinile cu atâta duioşie prin părul tău cârlionţat încât să mi se întipărească în ele, cel puţin în podul palmei, dacă nu şi în degete, Natalia, comoara inimii mele, şi atunci ea aproape că l-a îmbrâncit, i-a spus că nu suporta nici o clipă mai mult privirea ipochimenilor de colo care ne-au urmărit tot drumul, şi s-a îndepărtat aproape în fugă, adă-postindu-se în sala de îmbarcare. De unde îi trimise în zbor un sărut imens şi-i desenă cu buzele declaraţia că îl adoră, încetişor, de trei ori, dar, cu toate că el îi răspunse cu un rămas-bun nătâng, căznindu-se să zâmbească, tot impulsul lui vital continua să curgă spre momentul anterior, spre trupul Nataliei, spre buzele ei, ochii ei, coapsele ei, părul ei, spre numele ei complet şi tot aşa de nenumărate ori, ameţitor, profund, nestăpânit, brutal.

Carlitos se întoarse covârşit de tristeţe şi împrăştiindu-şi durerea pe tot drumul de la aeroport la Barranco, pe când bietul Molina încerca să-l facă să spună ceva. În zadar. Ba chiar îl cuprinse spaima pe şofer, fiindcă, la un moment dat, îşi dădu seama că niciodată nu văzuse în ochii conaşului Carlitos o asemenea privire, niciodată nu l-am văzut în halul ăsta, îi tremurau mâinile şi picioarele, dacă are cumva convulsii, Doamne fereşte. Parcă ar fi convulsii. Iar acum, când sosiseră la vilişoara profesoarei de franceză, ce avea de făcut? După cât se pare, conaşul Carlitos nu e în stare să meargă la nici un fel de ore, cel puţin azi, poate abia poimâine, cred că ar putea amâna lecţiile pentru poimâine.

— Vreţi să ne continuăm drumul până la grădină, conaşule? Îl întrebă Molina, serios, îngrijorat, speriat.

— Îţi mulţumesc, Molina, dar rămân aici. Şi vrei să-ţi spun ceva?

— Spuneţi-mi, conaşule.

— Peste trei săptămâni, când se întoarce dona Natalia, eu o să vorbesc franţuzeşte la perfecţie.

— Nu vi se pare că timpul e prea scurt?

— Vrei să punem prinsoare?

— Nu, conaşule, nu pun prinsoare. De când eram mic, mama mi-a spus că e bine să-mi spun întotdeauna părerea, dar să nu pun prinsoare niciodată.

Câteva clipe mai târziu Molina văzu ceva într-adevăr de necrezut, chiar fiind vorba despre conaşul Carlitos. Chiar fiind vorba despre el. Ei bine. Carlitos suna la uşă. După câteva clipe se aprindea un mic felinar la intrarea în vilişoara din Barranco, în dreapta uşii, foarte sărăcăcioasă, dar decentă şi curată şi cu o tufă de iasomie înflorită încercând s-o acopere. Celălalt felinar avea pesemne becul ars, ori poate era stins pentru economie. Carlitos nici nu-şi dădea seama şi continua să apese cu nădejde butonul soneriei, să apese prelung şi din răsputeri, de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte. Uşa se deschidea şi apărea zâmbind o domnişoară foarte drăguţă şi foarte fină, la ce bun oare? Care mergea bine pe cincizeci de ani. Carlitos continua să apese butonul soneriei, iar domnişoara încerca din greu să-i atragă atenţia că nu mai era nevoie.

— Spuneţi-mi asta în franceză, domnişoară Herminia, îi zâmbi, în sfârşit, Carlitos, da, aşa i-a spus, fiindcă Molina a auzit totul foarte desluşit.

— La sonnette.

— La sonnette sună grozav, fu de părere Carlitos şi îşi desprinse mâna dreaptă de sonerie ca s-o întindă spre obrazul domnişoarei profesoare, în timp ce cu stânga o lua de mijloc.

N-a întâmpinat nici o rezistenţă şi a fost un sărut interminabil, care, pe cât se pare, doar se pare şi nimic altceva, de altfel, deoarece Carlitos n-a pomenit niciodată nimic despre povestea aceea atât de ciudată, nu era decât o prelungire a unui lucru pe care-l începuse la aeroport, nestăpânit, urgent, irezistibil şi care, chiar dacă nici el însuşi nu-şi dădea seama, trebuia să continue aici, în Barranco, oricum, sau nu oricum, fiindcă, bineînţeles, n-ar fi putut să continue cu Molina, pe drumul de la aeroport, căci atunci ar fi fost desigur o nebunie şi probabil s-ar fi lăsat cu încăierare şi cu moarte de om. Acum, totuşi, şoferul nici măcar nu bănuia tot ce se întâmpla sub nasul lui, deşi avea privirea scrutătoare şi era numai urechi, ca un vânător la pândă. Domnişoara Herminia Melon, în schimb, era o comoară de duioşie şi inteligenţă şi poseda pe deasupra o sensibilitate deosebită. Era la curent cu faptul că elevul cel nou se întorcea de la aeroport, unde se despărţise de o fiinţă iubită, dar nu ştia nimic mai mult, fiindcă ea era la fel de urâcioasă şi nesociabilă ca şi părinţii ei, iar despre Lima nu ştia decât că se afla foarte departe de Paris, în sfârşit, că, oricâte povesti şi bârfe de-ale elevilor ar fi ajuns la urechile sale, datoria ei era să dea lecţii de limbă franceză şi gata, deşi despre băiatul ăsta care o făcea să se sufoce, pe lângă faptul că-şi notase în carneţel numele şi prenumele, programul lecţiilor, onorariul şi celelalte, parcă-şi mai amintea acum ceva. Dar nu, fiindcă de fapt de ea însăşi îşi amintea, dintr-o dată, domnişoara Herminia Melon, după atâta amar de ani, şi neîndoielnic de aceea îl cuprinse cu braţele şi, deşi târziu şi destul

de stângaci, dar delicios, în felul ei învechit, începu să-l sărute şi ea pe Carlitos, sau mai bine zis să-i întoarcă sărutarea, cel puţin la început, iar pe urmă se ridică pe vârful picioarelor ca să-i întoarcă sărutul ceva mai bine şi până la urmă se topi cu totul în braţele marii iubiri a vieţii ei, când el a plecat la război, cu trenul, şi nu s-a mai întors niciodată, iar ea s-a hotărât să fie ce avea să fie şi fusese până în ziua de astăzi, când acest băiat atât de simpatic s-a ivit aducând cu sine timpul pe care ea îl pierduse aproape cu totul, fiindcă până şi parfumul e acelaşi, ia te uită, ce minune, şi e ora şapte şi trenul ăla a plecat tot la şapte, pe întuneric, după căderea serii. Câteva clipe de parfum al amintirilor mai târziu, domnişoara Herminia Melon, care niciodată nu va avea remuşcări pentru nimic, stătea pe o sofa de catifea albastră destul de roasă, până la care îl dusese pe Carlitos Alegre, încet-încet, pentru a încheia acel sărut atât de prelungit, aici, fiecare cu propria lui durere şi cu propria lui emoţie în cârcă, fiecare cufundat în ale lui şi fiecare cu ale lui, în sfârşit, deşi s-ar putea spune, de asemenea, într-o anumită măsură, destul de mulţumiţi, în mijlocul tăcerii şi singurătăţii 271care-i înconjura, iar ea, pe deasupra, scăldată în parfum.

— Iertaţi-mă, îi spuse Carlitos. Vă rog, domnişoară, iertaţi-mă, Sunt persoana cea mai zăpăcită din lume şi mi se pare că.

— Cred că-mi aduc aminte că mi s-a povestit ceva despre cât de zăpăcit sunteţi, îi spuse ea, aprinzând o lampă ca să vadă cum era, de fapt, o persoană atât de vajnic zăpăcită.

Şi când se uită la el ca atunci când încerci să recunoşti pe cineva din negura timpului şi în cele din urmă îi zâmbi, era şi mai drăguţă domnişoara Herminia Melon, care rămăsese fată bătrână. Şi pe deasupra aprinsese toate luminile, fiindcă, în sfârşit, trebuie să ne gândim şi la limba franceză, nu vi se pare, domnule Alegre?

— Da, desigur.

— Atunci, la treabă.

— O s-o pot învăţa în trei săptămâni? Nu ştiu cum să vă explic, domnişoară Melon, dar vă rog să mă credeţi că am neapărată nevoie să învăţ limba asta în trei săptămâni. E ceva foarte urgent pentru mine, domnişoară.

— Cum să vă spun, adevărul e că nu mi se pare prea uşor. Dar, mă rog, dacă nu mai sunteţi atât de împrăştiat, s-ar putea.

Domnişoara Herminia Melon îşi ţinea orele în sufrageria vilişoarei, iar scaunele erau o calamitate. Un amestec de muşama, piele şi cauciuc, ori ce-o fi fost, iar pantalonii lui Carlitos, mai ales turul şi o bună parte din craci, i se lipeau de scaun, aproape de cum se aşeza, şi din pricina asta avea de purtat o luptă aprigă şi tainică împotriva acestei ruşini cumplite, cu un foşnet suspect pe deasupra, şi întreaga oră şi-o petrecea ridicând binişor câte un picior, din coapsă şi şezut, şi aşezându-l iarăşi după ce-l lăsa puţintel să se zvânte, şi făcând apoi aceeaşi manevră cu cealaltă coapsă şi jumătate de şezut, şi povestea asta era ca o lentă şi necontenită ridicare şi aşezare foarte incomodă şi care îl făcea să intre în pământ de ruşine, mai ales din pricină că era pe deplin convins că domnişoara Herminia, această fiinţă care întrunea toată fineţea şi sensibilitatea lumii, dădea purtării lui două interpretări, care

mai de care mai jenantă pentru el. Prima: deoarece Carlitos vrea să înveţe franţuzeşte în numai trei săptămâni, se preface că şi-a lipit turul pantalonilor de scaun pentru ca orele să nu se mai termine niciodată. A doua: prinde curaj şi se înflăcărează, dezmăţatul de el, pentru a trezi în sufletul meu aceeaşi patimă şi înflăcărarea pe care mi-a stârnit-o cu acel sărut picat numai Dumnezeu ştie de unde şi de ce, deşi nu mă ruşinez de el, nu, şi nu-i pot uita parfumul. Şi, colac peste pupăză, tot dezlipindu-se şi iarăşi dezlipindu-se în modul cel mai puţin ruşinos cu putinţă, Carlitos uita să-i plătească domnişoarei Melon, care nici măcar nu avea accent pe o, biata de ea, şi mai mult ca sigur că trăiesc, ea şi părinţii ei, de pe urma lecţiilor pe care le dă. Şi, din nou colac peste pupăză, cum domnişoara Melon era foarte delicată, simţea că intră în pământ de ruşine că trebuia să primească bani de la el şi, fără îndoială, minată de nevoie şi numai de nevoie îndrăznea s-o facă, dar pentru asta trăgea mai întâi perdelele şi stingea lumina, aşa încât amân-doi simţiră că le vine să intre în pământ de ruşine, fiecare din altă pricină, el pentru că nu plătise, iar ea pentru că trebuia să încaseze banii pentru lecţie, dar încăperea era atât de 273întunecoasă, încât banii nici n-ar fi putut să se vadă, şi în felul acesta fiecare se ferea să observe prăbuşirea morală a celuilalt, ea nu-l vedea cum se înroşeşte ca sfecla, iar el pierdea prilejul de a o vedea cât de drăguţă şi de delicată se făcea când se îmbujora toată şi obrajii ei aprinşi se preschimbau într-o adevărată desfătare, semănând cu o piersică bine coaptă.

Dar după trei lecţii franceza lui Carlitos continua să fie la fel sau chiar mai proastă decât în prima zi, îngrozitor de greu de învăţat şi foarte vâscoasă. Franceza era o limbă vâs-coasă prin excelenţă, potrivit lui Carlitos, care, totuşi, a izbutit până la urmă să-şi ţină făgădu-iala şi să realizeze isprava de a o primi pe Natalia vorbindu-i franţuzeşte la întoarcerea din Europa – călătoria, din fericire, s-a prelungit cu o săptămână încheiată – şi de a susţine o conversaţie destul de corectă, deşi nu fără un pic de ajutor din partea ei, desigur, în fericitul drum de întoarcere de la aeroport la grădină. Natalia n-a aflat însă decât mult mai târziu, după scurgerea unui timp de cuvenită prevedere, că adevăratul merit didactic nu-l avusese domnişoara Herminia Melon, deşi asta s-a petrecut sută la sută din vina scaunelor, bineînţeles, ci Melanie Velez Sarsfield. Cuprins de disperare din pricina acelor scaune lipicioase care-l împiedicau să se concentreze şi să facă progrese în însuşirea limbii franceze, Carlitos s-a gândit la ea. După câte îşi aducea el aminte, Melanie îi spusese cândva că vorbea franţuzeşte la fel de bine cum vorbea englezeşte şi că ştia aceste două limbi mai bine decât spaniola. Şi cum biata Melanie rămăsese în amintirea lui nedezlipită de sofaua uriaşă din salon, singură şi cu gândul mereu la menstruaţia ei ignorată, Carlitos se hotărî să dea fuga acasă la ea în căutare de ajutor, de cum izbuti să se dezlipească de scaunele domnişoarei Melon.

— Mi-am închipuit eu că era o vizită interesată, răule, îi spuse în prima zi Melanie, dar, în sfârşit, cum aş putea să te refuz, când nu trăiesc decât cu nădejdea de a o vedea pe ibovnica ta prefăcută într-o vrăjitoare bătrână, pentru ca eu, la rândul meu, să mai cresc puţin şi să rămân cu tine până la

sfârşitul zilelor noastre şi numai moartea să ne poată despărţi, puţin mai târziu, Carlitos, fiindcă am învăţat să te iubesc foarte tare, stând mereu aici pe sofa şi nefăcând nimic altceva. Iar cât priveşte aşteptarea, putem spune că aştept ziua în care mă vei conduce la altar cu verighetele pregătite şi cu tăticul meu foarte sobru, ţanţoş şi treaz măcar o dată în viaţă.

— Dacă mi-ai spune toate astea în franceză, Melanie, cel puţin ar sluji la ceva.

— Hai s-o dăm pe franţuzeşte, Carlitos Alegre. Vino aici, stai jos, haide.

— Dar fără să ne atingem, te rog, Melanie.

— Şi dacă te ating în franceză? Doar eşti în mâinile mele, Carlitos, nu-i aşa?

— Te rog, Melanie.

Aşa se face că până noaptea târziu Carlitos şi Melanie învăţau franţuzeşte, îi surprindeau zorile acolo, în salonul acela enorm, iar Carlitos făcea progrese, şi încă foarte mari. Atât de mari, încât până la urmă, atunci când se ducea la domnişoara Herminia Melon şi se lipea de scaunele alea îngrozitoare făcându-le să scârţâie când dădea să se ridice, nici nu-şi dădea seama cum trece ora, iar domnişoara nu-şi putea reveni 275din uimire, văzând ce repede progresa băiatul ăsta, sigur, s-a desprins de lume din pasiune pentru franceză, toată mintea lui e deschisă spre lume numai dacă aceasta se exprimă în franceză, e un mare zăpăcit care nu mai vrea să ştie de altceva decât de franceză şi uite-aşa se face că e gata să-l ierte, cum să nu, pentru vina de a se lipi mereu de scaune, deşi acum se ridică la timp, fără să mai zăbovească peste măsură, ce-i drept, şi fără să uite să plătească şi fără să-l intereseze altceva pe lume decât franceza. Şi fiecare lecţie parcă ar fi douăsprezece lecţii şi pronunţă mai bine, ce grand distrait. Cu toate că fusese martorul mut – dar cu ce zâmbete pline de înţeles şi încărcate de comentarii nemiloase – al ifoselor, lăudăroşeniei şi al mai multor înfrângeri amare ale gemenilor Cespedes, în incursiunile lor în lumea contribuabililor lustruiţi [sic] ai republicii, Molina îl urî pe Carlitos pentru faptul că vorbise numai franţuzeşte cu Natalia tot drumul de la aeroport până la grădină, dar, în sfârşit, în franceză, în spaniolă sau în chineză, bieţii Arturo şi Râul au avut parte de ceva asemănător cu păţania cu descendentele amiralului Miguel Grâu, care erau cum nu se putea mai delicate şi mai descendente, dar care nu numai că nu aveau avere, dar nici nu se foloseau de bani. Iar ei, care erau obişnuiţi atât de mult ca, an de an, don Luciano Quiroga să ocupe din nou locul întâi printre cei mai importanţi contribuabili ai republicii, de data asta îşi dădură seama că se ivise cineva care-l depăşise cu mult, care-l umilea aproape, dar care, în sfârşit, apăruse din senin, aşa, peste noapte, şi purta înspăimântătorul nume de familie Quispe Zapata, inefabilul nume de botez Rudecindo şi se născuse în locul înfricoşător numit Chimbote. În sfârşit, Rudecindo Quispe Zapata era aproape un caz clinico-social pentru gemeni, o adevărată anomalie, una dintre acele excepţii care, departe de a confirma, fac să se năruie toate regulile, şi simt că mă prăbuşesc într-un hău, Râul, mie-mi spui, Arturo? Ne-a dat peste cap proiectul, şi când te gândeşti ce speranţe

ne-am pus în el şi câte osteneli şi cercetări şi câtă bătaie de cap ne-a dat pentru ca, până la urmă, numărul premiat să fie tocmai din Chimbote.

— Dacă stai să te gândeşti, tata era din Chiclayo, care nu-i prea departe de.

— Tata a fost din Chiclayo, dar acum e mort şi, înainte de a muri, a făcut tot ce i-a stat în putinţă şi s-a însurat cu o fată din Lima, având grijă ca fiii lui să se nască în capitală.

— Şi a reuşit.

— Ceea ce nu e cazul lui Rudecindo ăsta, fiindcă nevastă-sa şi fetele lui sunt tot din Chimbote, ba mai mult, asta se vede de la o poştă, după câte mi s-a spus.

Într-adevăr, despre contribuabilul numărul unu al republicii nimeni nu ştia prea bine de unde se ivise, de undeva de la mama dracului, din Chimbote, nici dacă venise pe lume gata pricopsit, nici dacă terminase liceul ori dacă avea studii superioare, în schimb, se trezise peste noapte stăpânul unei salbe de moşii, proprietăţi şi ferme în nordul ţării, construia şosele în sudul ţării, avea o rafinărie de petrol şi o fabrică de cărămizi în capitală, ba chiar se pomenise într-o bună zi acţionar important al Băncii Internaţionale din Peru, dar, de pildă, nu era încă membru al Clubului Naţional, şi 277nici măcar nu încercase să devină, şi nici nu călătorise în Europa cu Regina Pacificului, nici nu încercase măcar, iar fiicele lui, nu tocmai prezentabile, după câte se spunea, după ce terminaseră un liceu din Chimbote, ajunseseră la colegiul englez Sfântul Silvestru din capitală. Şi, cu toate că de vreo patru-cinci ani pomenitul Rudecindo Quispe Zapata se căţăra tot mai sus şi era un concurent temut în cursa contribuabililor importanţi, nimeni n-a bănuit vreodată că în mai puţin de un an avea s-o câştige confortabil, şi cu atât mai puţin că pe bulevardul Javier Prado va răsări ca din pământ într-o bună zi cea mai impunătoare casă din oraş, cu trei caturi şi ascensor principal, ascensor de serviciu şi ascensor de serviciu culinar (unul micuţ cu care erau aduse rapid mâncarea, ca să nu se răcească, ori băuturile cu cuburile de gheaţă întregi, printre altele, ori de asemenea pentru ca să nu mai fie nevoie să se deplaseze cineva până la tine în cameră pentru a-ţi aduce comanda, dacă eşti imobilizat la pat, bunăoară, potrivit cercetărilor făcute de gemeni), şi că arhitectul era un englez de faimă mondială, chiar dacă la Lima capriciile familiei Quispe Zapata îi ruinaseră în mare parte proiectul şi, implicit, faima, şi că soţia numitului Rudecindo se numea Greta Zetterling şi era de origine austro-ungară, o femeiuşcă pe cinste, şi ce ochi albaştri avea, şi că îşi iubea bărbatul la nebunie şi-l respecta, ba chiar îi ţinea socotelile fără să primească vreun ajutor de la nimeni, la fel ca atunci când îşi începuseră vertiginoasa ascensiune economică.

Iar acum, când sosise clipa afirmării sociale, cuplul Quispe Zapata Zetterling şi fiicele lor Lucha şi Carmencita, care, din păcate, semănau cu tăticul şi mai deloc cu dona Greta, aterizaseră la Lima şi începuseră să trăiască pe picior mare. Până una-alta, lumea începuse să comenteze că în uriaşa casă din Javier Prado, în care stilul aerodinamic se împletea cu cel neocolonial şi cu unele accente bavareze-Pădurea Neagră, cele trei

ascensoare nu mai conteneau să urce şi să coboare, zi şi noapte şi săptămână de săp-tămână, şi rămăsese de pomină petrecerea dată pentru a le face intrarea în societate celor două fete, înainte de vreme, ce-i drept, dar, dacă va fi nevoie, petrecerea putem s-o repetăm, la timpul potrivit, afirmaseră dona Greta şi don Rudecindo, deşi, iarăşi ce-i drept, până acum nimeni nu întâlnise un singur invitat la petrecerea aceea care să nu declare că nu găseşte cuvinte pentru a povesti cum a fost, crede-mă. Şi, câteva luni mai târziu, fetele au terminat liceul şi, în sfârşit, nu ştiu de ce-ţi mai spun toate astea, într-adevăr nu s-au mai găsit cuvinte pentru a descrie cum a fost petrecerea aia de pomină, de basm, din alte vremuri, soro. Cu alte cuvinte, gemenii mureau de curiozitate, de nerăbdare, de nelinişte, în sfârşit, de tot ce erau ei, în esenţă, când era vorba despre societatea din Lima. Iar Carlitos Alegre umbla creanga prin târg, fiindcă Natalia de Larrea tocmai plecase într-una dintre călătoriile ei atât de moderne în Europa, adică mergând cu avionul şi în interes de afaceri, iar nu cu Regina Pacificului şi de plăcere, şi nici cu o valiză specială pentru pălăriile cu boruri largi, şi pe deasupra cu fotografii în paginile de ştiri mondene ale marilor cotidiane din Lima. Da, Carlitos umbla creanga prin târg, tocmai acum 279când gemenii aveau din nou nevoie de el ca să pătrundă prin firul de telefon în casa unor necunoscute, mulţumită simpatiei şi spontaneităţii lui înnăscute, izbutind să treacă drept Raiil mai întâi, şi pe urmă drept Arturo, şi prezentându-se astfel, scurt şi cuprinzător, de simpatic şi de nebun ce era, un fluşturatic cum nu s-a mai văzut, în orice caz, acest Carlitos, şi stabilind întâlniri una peste alta, fără să deranjeze niciodată, bineînţeles, în registrul riscant de alunecos al unui vocabular care ar fi putut să-i scape de sub control, devenind fie inconştient sublim până la ridicol, fie zeflemist. Era neîntrecut când trebuia să se strecoare, marele Carlitos, fără îndoială de zăpăcit ce era şi parcă nepăsător faţă de codurile de comportare şi de normele sociale în cadrul cărora trăia, pe când gemenii, în schimb, semănau pe zi ce trece tot mai mult cu nişte acrobaţi de circ de cartier, datorită îndemânării pe care o dobândi-seră de a se atârna de telefonul ăla vetust, sprijinindu-se mereu de acelaşi perete umed şi şubred de chirpici, în pofida faptului că nu o dată aparatul mare şi negru se desprinsese cu tencuială cu tot, lăsând o gaură destul de mare şi chiar câteva ţevi sau cabluri electrice să atârne îngrozitor şi foarte primejdios, iar ei doi se răsturnaseră cu picioarele în sus pe coridorul ăla cu o lumină chioară de patruzeci de waţi şi tristeţea corespunzătoare.

Dar, oricât s-a străduit şi oricât de nostim a reuşit să fie, în improvizata lui încercare de a câştiga bunăvoinţa fetelor vizate de gemeni, Carlitos a eşuat complet în cazul surorilor Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling, care pur şi simplu n-au fost în stare să surprindă farmecul nebunului care le tot suna la telefon, ba mai degrabă au socotit că devenea pisălog cu sporovăială fără şir şi glumele lui nesărate. Ce-i drept, Carlitos şi-a dat seama cel dinţii că treaba nu merge şi n-o să meargă niciodată, ba chiar a început să-şi piardă răbdarea şi să se sature de neghiobia surorilor ăstora, ce netoate, nu se prind deloc, nu le pică fisa, iar faţă de mine nu arată nici cea mai mică înţelegere, şi nici n-o să arate vreodată.

— Oare vor cumva să facă dovada că sunt cu adevărat din Chimbote? Îi întrebă în cele din urmă pe gemeni, punând prevăzător căuşul palmei în dreptul uriaşului receptor, ca să nu jignească pe nimeni din căsoaia cu o mulţime de ascensoare şi stiluri. Şi cum gemenii rămăseseră atârnaţi de telefon cu nestrămutată hotă-râre şi se uitau la el fără să-şi dea seama prea bine ce aveau de făcut, adăugă: Dar de ce, mă rog, nu încercaţi voi să le intraţi în voie, că doar aveţi ceva de chiclayeni în voi. La urma urmei, sunteţi tot de acolo, din nordul ţării, şi, cine ştie, poate sunteţi sortiţi să vă înţelegeţi toţi patru de minune. Oricum, eu încerc de mai bine de o oră tot ce-mi stă în putinţă ca să intru în vorbă cu fetele astea două şi uite, aţi văzut şi voi, parcă le-aş vorbi chinezeşte. Şi unde mai puneţi că le-am spus şi tărăşenia cu scaunele de care te lipeşti pentru totdeauna la Barranco, şi cum franceza e limba cea mai lipicioasă din lume, şi că Melanie, care e aproape o copilă, mă învaţă de fapt franţuzeşte, într-un timp record, în America de Sud cel puţin, şi nu domnişoara care a rămas fată bătrână pe numele ei Herminia Melon, fără accent pe o, care e o profesoară grozavă, de faimă mondială, şi 281care-mi dă lecţii de trei ori pe săptămână, în mod oficial, dar trebuie' să stau lipit mereu de un scaun îngrozitor, ca să nu spun mai mult. În sfârşit, voi puteţi să-mi fiţi martori. Am încercat totul până acum, cel puţin aşa cred, dar, când vorbesc cu surorile Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling, parcă aş vorbi la pereţi.

— Ia să vedem, spuse în cele din urmă Arturo, desprinzându-se de firul de care stătea atârnat şi făcându-i semn lui Carlitos să-i dea receptorul.

— Alo? Spuse acesta. Nu, n-am închis. M-am dus să caut un traducător, văzând că. În sfârşit, dându-mi seama că tu şi sora ta v-aţi dat seama şi voi.

— Cum?

— Nimic, nimic. Stai puţin să ţi-l dau din nou pe Râul Cespedes, dar într-o altă versiune, din nord, de data asta.

A nimerit la tanc Carlitos, şi lumea s-a umplut de culmi ale starurilor şi străluciri ale firmamentului, dar transformarea a fost atât de rapidă şi de totală, încât Carlitos stătea el atârnat în chip primejdios de telefonul din strada Amargura, pe când cele două surori Quispe Zetterling nu se mai dezlipeau, una de un telefon roz, iar cealaltă de un telefon verde, spre fericirea gemenilor. Dar şi spre marea lor disperare, fiindcă, ia să te văd, Râul, şi ia să te văd şi pe tine, Arturo, ghiciţi de la care din telefoanele astea două vorbesc eu acum? De la cel roz ori de la cel albastru? Şi de la care vorbeşte soră-mea? De la cel roşu ori de la cel verde?

— Întrebaţi-le dacă ele vorbesc de la cel galben, le suflă Carlitos, în chip de sufleur de teatru, iar neghiobii nu pricepeau o iotă.

— Cum? Cum? Da' de ce? Îl întrebau la nesfârşit gemenii, simţindu-şi gâtlejurile ca după o operaţie îngrozitoare la coardele vocale, pentru ca ele să nu-şi dea seama, nu cumva să. Da' de ce, Carii.?

— Dobitocilor! Îi apostrofa el ieşindu-şi din fire. Păi ca să vadă şi ele mai bine ce gamă nesfârşită de telefoane există în căsoaia lor, ce curcubeu uriaş de telefoane posedă fetişcanele astea două.

— Verde şi albastru şi roşu şi azuriu? Strigau acum în receptor gemenii, ca răspuns la întrebările surorilor.

— Ăsta nu-i un răspuns corect, cochetau ele, multicolor de fericite, cu arsenalul lor de telefoane. Nu, răspunsul nu e bun. Trebuie să răspundeţi, de pildă: Tu, Carmencita, eşti la un telefon de culoarea cutare, iar tu, Luchita, eşti.

— Pe firmament sau în curcubeu.?

— A, nu. Nu e bine, nu e bine.

Conversaţia telefonică cea mai lungă, însufleţită şi fericită din câte au avut loc la Lima în anii cincizeci a ţinut până când Carlitos Alegre a căzut la podea cu o bucată din perete prăvă-lindu-se peste el, printre nefericitele gemete abia auzite ale sărmanei Consuelo, pe care fraţii ei mai-mai s-o ucidă cu ocările lor pentru singura vină că trecuse pe acolo chiar în clipa aia, tocmai când ei ajunseseră în sfârşit la un acord aproape istoric cu fiicele primului contribuabil al republicii, ce fete încântătoare, ce simplitate, ce firmament se deschidea la orizont şi ce lumină strălucea pe culme, ca să nu mai vorbim de uriaşul şi multicolorul curcubeu de telefoane pe care le au în casa cu ascensoare pentru tot şi pentru toţi, da, domnule, merită să vezi toate 283astea, luxul să trăiască şi cei care-nvaţă să se procopsească, şi vechimea înseamnă aristocraţie, deşi, dacă stai să te gândeşti, Arturo, e mai bine să lăsăm deoparte vechimea deocamdată, nu ţi se pare? Să n-o invocăm toată ziua, bună ziua, da, Raiil, dar spune-mi, acest uriaş curcubeu multicolor de telefoane.

— Nu se poate spune despre curcubeu că e multicolor, îi corectă Carlitos, fericit că-i putea umili în faţa sărmanei lor surori, fericit că-i putea lua apărarea astfel pentru privirile dispreţuitoare şi eşti o nenorocită şi dacă mai îndrăzneşti să treci vreodată cu care o ocăriseră cretinii ăştia doi. E un pleonasm, ignoranţilor. Sunteţi în anul doi la universitate şi încă nu ştiţi că un curcubeu nu poate fi decât multicolor. Pleonasme ce sunteţi. E ca şi când aş spune eu că fraţii gemeni sunt doi. Ori tot n-aţi înţeles ce vă spun.?

Da. Acum înţeleseseră, desigur, Carlitos. Totul fusese numai din pricina emoţiei provocate de convorbirea cu Carmencita şi Luchita.

— Numai pentru că aţi reuşit să vorbiţi la telefon cu două chimbotane, voi, doi prăpădiţi din Chiclayo?

Carlitos era într-adevăr furios din pricina faptului că se purtaseră urât cu Consuelo. Dar el îi luase apărarea aşa cum se cuvine, ca un adevărat cavaler, în faţa dobitocilor de gemeni. Dar şi ei, neisprăviţii, erau furioşi. Şi aveau motive puternice gemenii Câspedes Salinas ca să-şi iasă din fire. Adevărul e că el nici măcar nu-şi dăduse seama. La început pentru că se concentrase asupra trecerii neaşteptate a lui Consuelo, chiar în clipa aia şi chiar pe acolo, chiar în acea împrejurare miraculoasă. Şi, de asemenea, chiar atunci când el, buf! S-a prăbuşit cu bucata aia de perete, şi gemenii au fost nevoiţi din nou să-i explice măicuţei lor cum se căscase gaura aia uriaşă şi cum ieşiseră iarăşi la vedere conductele de apă şi cablul electric şi atârnau ameninţător, fiindcă erau o mare primejdie de incendiu ori inundaţie, nu-ţi fie teamă, ce îngrozitor, ce înspăimântător, ferească Dumnezeu, fie-ţi milă,

Doamne, de biata noastră mamă. În sfârşit, în pofida celor întâmplate, cu prăbuşirea lui la podea cu tot, Carlitos nici nu-şi dăduse seama că surorile Quispe Zetterling, blestemat fie primul nume de familie, tocmai se hotărâseră să dea o petrecere grozavă săptă-mâna viitoare, în cinstea telefoanelor lor multicolore, în sfârşit, asta e o glumă, în cinstea voastră, Ravil şi Arturo, şi pentru a avea plăcerea de a vă cunoaşte personal, şi că ei nu mai ştiau cum să le mulţumească şi să transmită mulţumirile lor, prin uriaşul curcubeu multicolor de telefoane, pardon, curcubeu nepleonastic, Carlitos, şi reuşeau să aşeze receptorul la locul lui şi să pună capăt acestei conversaţii atât de colorate şi de fericite, când tocmai atunci ai căzut tu şi a apărut Consuelo, parcă mereu cu capul în nori, doar ştii că e sora noastră şi că, la noi în familie, unitatea şi iubirea sunt cuvinte sinonime.

— Atunci să fie pentru ultima dată, le spuse Carlitos, acceptându-le scuzele până la urmă şi apoi luându-şi rămas-bun şi dând fuga, nespus de încântat, peste măsură de încântat, să-i spună lui Molina tot ce se întâmplase în seara aceea. Să-i povestească totul cu lux de amănunte şi fără să-l deranjeze faptul că el, fericit la volanul Daimler-ului, puţin câte puţin şi parcă numai 285aşa, într-o doară, începea să însăileze cele mai acide şi potrivite comentarii despre gemenii Cespedes Salinas. Se vedea de la o poştă că bătrânul şofer îi ura pe zi ce trece mai tare pe fraţii ăştia, deşi sentimentul înfricoşător nu-l făcea să-şi piardă niciodată ţinuta desăvârşită pe care trebuie s-o aibă un şofer de lux în uniformă, slujitor fără stăpâni, fiindcă nu mai erau în viaţă, aparţinând unei lumi pe cale de dispariţie, dar, negreşit, un om fără pereche atunci când trebuia să spună tot ce avea pe suflet despre gemeni, doar printr-un zâmbet sau o privire tăioasă, şi, de la o vreme, adevărat specialist în ceea ce priveşte familia Cespedes Salinas şi chiar strada Amargura cu rezonanţa ei magnetică, dacă vreţi.

În seara aceea, însă, când se dezbrăcă să se culce, Carlitos descoperi într-un buzunar al hainei hârtiuţa aceea. O citi cu mare atenţie şi îşi simţi sufletul îndurerat când ajunse la sfârşit. Era semnată Consuelo, iar scrisul era de femeie. Da, era scrisul ei, fără nici o îndoială, dar el era sigur, cum nu se poate mai sigur, că nu-i scrisese acele rânduri din proprie iniţiativă, şi cu atât mai puţin i-ar fi pus bileţelul în buzunar fără ca el să-şi dea seama. Treaba asta o făcuseră Arturo şi Râul, nu încăpea îndoială, şi abia acum înţelegea Carlitos pricina acelei scurte serii de gemete înăbuşite pe care le scosese Consuelo în după-amiaza aceea, când el căzuse cu bucata desprinsă din perete, iar gemenii puneau capăt conversaţiei lor cu accente din nordul ţării cu Lucha şi Carmencita Quispe Zetterling. „Nenorociţii naibii", îşi spuse în gând Carlitos, întinzându-se în pat şi închipuindu-şi-i fără mare greutate pe Râul şi Arturo cum o sileau pe sora lor să-l invite la serbarea de sfârşit de an de la liceul Trandafirul Americii, unde îşi încheia studiile. Carlitos stinsese toate luminile, dar în întuneric, chiar dacă nu mai auzea tic-tacul pendulei şi nu mai făcea crizele acelea îngrozitoare din timpul călătoriei anterioare a Nataliei în Europa, cufundat în întuneric, vedea limpede cum gemenii îi dictau bietei Consuelo acele ridicole cuvinte ale invitaţiei, silind-o pe urmă să semneze cu caligrafia aceea în care literele abia se târau pe hârtie, îngrozitor

de sfioasă şi chiar speriată. Carlitos aprinse veioza, cu gândul de a o suna îndată pe Consuelo şi de a-i spune da, bineînţeles, bucuros, sigur că avea s-o însoţească la serbarea de sfârşit de an, era o cinste pentru el, Consuelo, n-o să-i mai spună niciodată Martirio, nici Soledad, nici Concepcidn, de data asta nu mai greşea, e o mare bucurie pentru mine, dragă prietenă. Dar se făcuse târziu ca să sune, şi Carlitos a aşteptat până a doua zi ca să formeze numărul de pe strada Amargura şi să-i spună lui Consuelo că avea s-o însoţească sâmbătă la serbare, cu mare plăcere.

— Îţi jur că nu eu te-am invitat, îi spuse Consuelo, ruşinată până în vârful unghiilor şi aproape plângând.

— Atunci, nu pot să vin? O întrebă Carlitos. Nu pot avea parte de norocul şi plăcerea de a te însoţi?

— Îţi jur că dumneata poţi avea parte de norocul ăsta, Carlitos.

— Aşa-mi place, Consuelito, dar cred că ar fi mai bine să ne tutuim, nu-i aşa?

— Da, Carlitos, îţi jur că aşa e.

— Sâmbătă la opt fix trec să te iau, Consuelito. Ah, era să uit, spune-le fraţilor tăi, şi poţi să râzi cât pofteşti, dinspre partea mea, când o să le spui că sâmbăta asta să-şi pună poftă-n cui, fiindcă nu pot dispune de şoferul şi de Daimler-ul meu. Spune-le că au fost super-rezervaţi pentru tine şi pentru mine.

— Super-rezervaţi, Carlitos, desigur, repetă prinzând curaj Consuelito, de data asta zâmbind şi tutuindu-l, în sfârşit.

Carlitos puse receptorul în furcă, zâmbi, ceru micul dejun, zâmbi larg închipuindu-şi-o pe Consuelo cum le comunica fraţilor ei ştirea că Daimler-ul nu e disponibil, şi pe urmă se îngrozi când îşi dădu seama că şi el trebuia, la rândul lui, să-i dea ştirea cu Daimler-ul lui Molina. Încercă să şi-l închipuie pe Molina ducându-l la o petrecere cu o fată care, pe deasupra, mai era şi sora gemenilor. Şoferul de o viaţă al familiei Larrea y Olavegoya conducând Daimler-ul cu Consuelo şi cu el, aşezaţi pe canapeaua din spate, în salonaşul pe roţi, fără să aibă certitudinea absolută că ceea ce făcea nu o supăra pe doamna Natalia? Pe venerata lui doamnă Natalia?

Carlitos nu putu să suporte o tensiune atât de mare şi, în timp ce-şi lua micul dejun, ca întotdeauna, împreună cu Luigi şi Marietta, şi fiind serviţi de Julia, le spuse să-l cheme pe Molina şi de asemenea pe Cristobal, valetul, le înşiră lunga poveste cu temerile şi neliniştile lui în legătură cu ziua de sâmbăta şi, spre marea lui surprindere, tocmai Molina începu să le explice tuturor că el, conaşul Carlitos, îndeplinea astfel o datorie de generozitate şi sensibilitate însoţind-o sâmbăta pe o domnişoară care merita asta cu vârf şi îndesat şi care, negreşit, nici nu visase măcar să-l invite la vreo serbare, fiindcă domnişoara Consuelo era cum nu se poate mai sfioasă şi, cu siguranţă, totul fusese pus la cale de fraţii ei, aceşti ne., aceşti ne., autorii acestei scrisori, în sfârşit, o să le povestească el mai târziu cum stă treaba cu aceşti ne., fiindcă acum era după micul dejun şi nu voia să i se facă greaţă după o masă atât de plăcută gândindu-se la oamenii de teapa lor, arivişti de cea mai joasă speţă, care trăiesc chiar în oraşul nostru, în vremurile astea de.

În sfârşit, mai bine tac. O să iasă ele lucrurile la iveală, puţin câte puţin, la timpul potrivit, dar de un lucru sunt foarte sigur, şi anume că, la fel ca părinţii ei şi, înainte de asta, ca părinţii părinţilor ei, doamna Natalia o să fie foarte mulţumită când o să se întoarcă la Lima şi o să afle despre fapta bună pe care a săvârşit-o conaşul Carlitos. Şi, este de prisos s-o spunem, eu sunt mândru de pe acum că o să mă aflu la volanul Daimler-ului sâmbăta, în drum spre serbarea de la liceul Trandafirul Americii.

Molina întruni unanimitatea şi Carlitos îi mulţumi din suflet, de îndată ce se aflară singuri în Daimler, şi, culmea, chiar în drum spre strada Amargura, deşi astăzi, la fel ca în toate zilele când se ţineau cursuri, numai pentru a-l lăsa acolo pe conaşul Carlitos, care avea să-şi urmeze drumul până la Şcoala San Femando străbătând un cartier plin de primejdii, în coupâ-ul verde al gemenilor, care putea fi jefuit şi devalizat.

Gemenii au rămas paf când au aflat ştirea pe care le-a dat-o sora lor Consuelo, despre Daimler şi ziua de sâmbăta. Nici frumuşică, nici urâţică, nici deşteaptă, nici proastă, fapt e 289că pe chipul trist al fetei şi-a făcut apariţia un zâmbet de fericire răutăcioasă când le-a comunicat vestea trăsnet că automobilul condus de Molina era exclusiv pentru ea şi prietenul ei Carlitos, ca să-i ducă la serbarea de la liceul Trandafirul Americii, sâmbătă seara. Ei bine, aşa-i spusese ei Carlitos, că Daimler-ul şi şoferul în uniformă, cu chipiu şi tot tacâmul, vor fi în întregime la dispoziţia ei şi a lui, şi degeaba ar fi venit ei cu rugăminţi sau mai ştiu eu ce, n-aveau încotro, trebuiau să se împace cu gândul că, pentru petrecerea de la prietenele lor cu telefoanele n-aveau decât să utilizeze coupe-ul lor rablagit, da, domnule, rabla aia, şi dacă nu cred, o să se convingă îndată, când vine Carlitos, o să le-o spună chiar el, degeaba, sâmbătă asta nici să nu viseze că o să descindă în faţa căsoa-iei din bulevardul Javier Prado cu şofer şi cu Daimler din Albion.

— Nu-i aşa, Molina? Îl întrebă Carlitos pe şoferul în uniformă şi cu chipiu şi mustaţă englezească, pe când cobora din Daimler pe strada Amargura şi se pregătea să realizeze transbor-darea în acel Ford coupe de mâna a doua cu care aveau să pătrundă, el şi gemenii, în învolburatele şi tulburile ape ale bulevardului Grâu şi în cartierul La Victoria, acolo unde se află Şcoala de Medicină San Femando şi cândva foarte bine îngrijită grădină botanică din Lima.

— Dar, domnule Molina. Spuseră într-un glas Arturo şi Raiil.

— Eu nu fac decât să ascult de poruncile doamnei Natalia de Larrea.

— Dar, Carlitos. Aproape că-l implorară, tot într-un glas, gemenii.

— Iar eu nu fac decât să ascult de motivele de care ascultă domnul Molina.

Bieţii Arturo şi Raiil au fost pur şi simplu striviţi de aceste răspunsuri, şi aşa se face că n-au văzut cum sora lor Consuelo se iveşte în cadrul ferestrei, da, se iveşte în cadrul ferestrei pentru prima dată în viaţă, la etajul acelei căsoaie dărăpănate, şi pentru prima dată zâm-bitoare, de asemenea, şi probabil chiar fericită, puţintel maliţios-fericită, cine ştie, s-ar putea, şi ce bine ar fi, gemeni nenorociţi, să învăţaţi cum să vă purtaţi cu sora voastră şi să vă daţi seama că nu numai voi puteţi umbla cu şiretenii, lua-v-ar naiba.

Prin urmare, pentru ca nimeni să nu-i vadă sosind cu rabla aia, gemenii luară hotărârea de a staţiona cât mai departe de uriaşa casă neverosimilă a familiei Quispe Zetterling, în acea sâmbătă care era în acelaşi timp a serbării şi a prezentării, căci toată lumea socotea că era vorba de prezentarea sau intrarea cuiva în societate, deşi, ce-i drept, nimeni nu ştia prea bine a cui, fiindcă pentru Lucha şi Carmencita tocmai se organizase o petrecere grozavă de debut, cu numai câteva săptămâni în urmă, dar pentru gemenii Cespedes Salinas de ce naiba să se organizeze, când nimeni nu ştia nici măcar de unde răsăriseră şi ăştia, dar fapt sigur era că sâmbătă aia toţi soseau mulţumiţi, ce să spun, mie mi-au spus să vin să iau parte la o prezentare în societate şi, cu ocazia asta, bineînţeles, o să ne distrăm ca niciodată şi-o să dansăm până-n ziuă, ia spune tu, Gonzalo, de pildă, pe ce motiv te-au invitat pe tine.

— Drept să-ţi spun, nu-mi mai aduc aminte, bătrâne. Dar, în sfârşit, trebuie să ştiţi, pentru 291orice eventualitate, că eu mi-am făcut intrarea în societate.

Şi toţi se prăpădeau de râs, zicând plăcerea e de partea mea, ori asta ţi se-ntâmplă fiindcă eşti neprezentabil, Ramon, dar, iarăşi, fapt sigur e că whisky-ul curgea în cantităţi industriale şi că doi spanioli tipici, care debarcaseră de curând la Lima în căutarea Americii şi a unei slujbuliţe ori a unei pipiţe, se hotărâră în seara aceea să se stabilească definitiv la Lima, drace! Fiindcă aici până şi muzicanţii beau whisky, zău, nu vă mint, şi de data asta eu unul aici rămân, drace! Asta zic şi eu că poate fi numită descoperirea Americii, pe cinstea mea, dar ia zi-mi, Joaquân, ce-or fi oare garafele astea cu lichid albastru?

— Păi apă, ce să fie, dragul meu compatriot, nimic altceva decât apă. Eu am gustat-o şi te asigur că-i apă. Iar gheaţa are culoarea roşie, roşie ca sângelc, da, domnule. Se pare că la Lima oamenilor le-a trăsnit prin cap să consume băuturi cât mai variat colorate. Ca să vezi ce înseamnă să călătoreşti, şi să vezi cum e lumea.

— Şi zici că apa a primit culoarea albastră?

— Aşa cum am primit eu botezul în La Mancha, unde m-am născut.

— Drace! Daţi-mi un ţăruş să-l înfig în pământ chiar în seara asta, că eu unul nu mă mai dau dus de-aici.

— Noroc!

— De ce culoare?

Povestea cu culorile era născocirea donei Greta Zetterling de Quispe Zapata, fir-ar ale naibii de nume ale neisprăvitului de prim contribuabil, o femeie frumoasă ca o cadra, cu nişte ochi albaştri foarte mari şi strălucitori ca două acvamarine uriaşe, cu pielea neasemuit de albă, cu părul blond-roşcat, fără să-l fi dat cu nici un strop de vopsea, cu bijuterii veritabile, deşi prea multe pentru o singură seară şi parcă prea mari, toate, fără excepţie, deşi pesemne că au costat o avere, căci nu sunt false, în nici un caz, deoarece în vocabularul lui don Rudecindo Quispe Zapata, ca şi în viaţa lui, de altfel, cuvântul „fals" pur şi simplu nu exista, nici nu fusese şi nici nu avea să fie inventat vreodată, căci deviza lui fusese întotdeauna munca neobosită,

de dimineaţă până seara, şi cinstea mai presus de orice. Toată Lima înţelesese asta în foarte scurt timp.

Şi, de asemenea, aşa cum dona Greta era extrovertită, mare dansatoare, mână-spartă, multicoloră şi chiar multiascensoră (chestia cu telefoanele-curcubeu şi cu cele trei ascensoare cu multiplă folosinţă era în întregime, dar absolut în întregime, o treabă pusă la cale de ea; gând, capriciu, toană, ori cum vreţi să-i spuneţi, care aparţinea donei Greta, consecinţă a exuberanţei sale), tot astfel don Rudecindo era în întregime mahmureală şi o claie de păr pe care-l pieptăna întruna, zi şi noapte, ca să nu se mai ridice vâlvoi, blestematul ăsta de păr ca de arici, că nu vrea să stea locului şi când te aştepţi mai puţin iarăşi se ridică, şi un cavaler desăvârşit, neîndoielnic, un om zgârcit la vorbă, care nu dansa la nici o petrecere, nu avea nici o iubită, nici nu fusese vreodată la un bordel, nu ştia decât să muncească şi să-şi iubească nevasta şi fetele, care, deşi inundate de râuri de ape albastre şi flori de plastic, de preferinţă, şi Dunărea albastră şi verde şi roşie, în vârtejul 293dansului, îl adorau şi ele şi erau, toate trei, de o fidelitate pe care, foarte curând, întreaga Lima a admis-o şi a respectat-o, deşi, bineînţeles, treaba asta cu apa albastră, gheaţă de culoarea sângelui şi deserturile în culori andine e cam exagerată, nu ţi se pare? În sfârşit, desigur, tot ce se poate, deşi mie mi se parc mai degrabă că e în ton cu casa.

— Păi, casa asta, draga mea.

— Păi, treaba asta, mămico.

Lumea familiei Quispe Zapata Zetterling era o lume făcută pe măsura gemenilor Arturo şi Raiâl Cespedes Salinas, care, într-adevăr, în sâmbăta aia nu conteniră să se prezinte de nenumărate ori surorilor Lucha şi Carmencita, şi să se reprezinte drept viitorii şi cât de curând primii medici din Peru, ba chiar Ducele şi Ursul, totul printre ape colorate şi răţuşte roşii de gheaţă şi gâşte verzi de gheaţă şi flori multicolore de plastic, multicolore dar nu multi-curcubee, bineînţeles, fiindcă ăsta ar fi un pleonasm sau o redundanţă şi.

— O ce, Ducele meu? Îl întrebă, puţin cam neliniştită, Luchita lui pe Ducele şi stăpânul ei, în seara aceea colorată.

— Pe tăticul meu nu-l cheamă Redundanţă, ci Rudecindo, Ursuleţul meu, îi spunea, tot atunci, Ursului ei drag, Carmencita lui, în seara aceea colorată şi înflorită şi învârtejită într-un dans nesfârşit. Şi drăguţa de ea voia acum să se îmbolnăvească, pe deasupra, ca să mă îngrijeşti tu, numai tu, când o să mă doară aici, Ursuleţul meu.

— Culmea gloriei, repeta Arturo, învârtin-du-se într-un vals.

— Şi strălucirea faimei, repeta Râul, frân-gându-şi mijlocul într-un tangou.

Şi în acea grădină înflorită şi plină de cântece şi de culori, surorile Zetterling Quispe, fiindcă pişicherii de gemeni începuseră să le inverseze numele de familie, sub cuvânt că ordinea factorilor nu schimbă produsul, scumpetea mea, surorile Zetterling Q., deosebit de mişcate, găseau toate astea atât de. Atât de.

— Atât de. Parcă de plastic, Ducele meu drăgălaş.

În total, erau douăzeci şi nouă de telefoane în casă, şi nu existau două de aceeaşi culoare. Iar trecerea de la telefonul ăla vechi şi negru fixat în peretele hardughiei de chirpici din strada Amargura, la lumea asta în care există până şi un telefon în carouri, era, prin urmare, pentru gemenii Raiil şi Arturo Cespedes Salinas, un pas obligatoriu, şi încă un mare pas înainte, de bună seamă, cum să nu.

În vremea asta, petrecerea de absolvire a liceului Trandafirul Americii, care se ţinea acasă la o colegă, pe una dintre străduţele ce se intersectau cu bulevardul Brazilia, pe undeva prin raionul Brena ori poate prin Pueblo Libre – în sfârşit, pe undeva pe-acolo, cum spusese Molina – şi care avea un singur telefon, pe deasupra negru şi obişnuit, era un amestec de carnaval fără măşti şi clasă de mijloc care priveşte viitorul cu relativ optimism, şi se sprijinea mai ales pe ritmurile foarte vesele şi bolerourile sublime pe care le aduseseră nişte fete, cărând un patefon cu câteva plăci, de o calitate destul de îndoielnică şi care, din când în când, dădea îngrijorătoare semne de oboseală. Peste măsură de distrat, ca întotdeauna, Carlitos Alegre nu înceta să se întrebe de pe ce plajă îndepărtată sau din ce vacanţă tropicală

! Sosea atâta lume foarte bronzată şi atât de uniform rumenită de soare şi arămie, în anotimpul ăsta atât de cenuşiu, iar biata Consuelo trebui să-şi învingă imensa ei sfială şi să-i explice, foarte apăsat şi cât mai aproape de urechea lui, că în Peru „nu toată lumea e blondă, Carlitos", cu câteva clipe înainte ca un zdrahon de metis din Piura, poreclit Pianul cu coadă, să-i trântească o scatoalcă zdravănă pe motiv că avea o privire batjocoritoare, alb nenorocit ce eşti, parcă eşti albinos, neisprăvitule, fă-te-ncoa' dacă ai boaşe, să te văd ce-ţi poate pielea. Lucrurile puteau să ia o întorsătură urâtă, căci Carlitos voia să sară la bătaie, dar, din fericire, câteva prietene ale lui Consuelo îşi dădură seama că un băiat mai bun, mai nobil şi mai simpatic decât Carlitos nu exista în toată lumea asta, dar nici mai zăpăcit, totodată, însă niciodată cu rea intenţie, şi cu câteva acorduri de merengue petrecerea îşi recapătă veselia sănătoasă de mai înainte şi dansul se însufleţi tot mai mult, în pofida gâfiielilor unui patefon care de câteva ori a fost gata-gata să-şi dea sufletul, dar care totuşi a rezistat până spre ziuă cu adevărată bărbăţie.

Pentru Consuelo şi Carlitos, totuşi, problema s-a agravat pe măsură ce treceau orele sau, mai bine zis, din pricina discurilor pe a căror muzică încercau să danseze, în primul rând, fiindcă ea n-avea nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să dansezi, şi fiindcă el nici în vis n-ar fi putut învăţa vreodată să danseze, în viaţa lui, drept care, după o etapă iniţială de sincere şi chiar calculate şi numărate eforturi, unu, doi, trei, patru, unu, doi, trei, patru, şi foarte măsurate şi atente încercări de a face paşii cât mai bine, traversară o altă etapă, de opintiri şi nenumărate călcături pe picioare, şi atunci trecură la a treia etapă, de curată demoralizare de ageamii incurabili în mijlocul unor dansatori îndrăciţi; şi, în al doilea rând, din pricina blestematei apariţii a acelei serpentine verzi, pe care o prietenă a azvârlit-o spre Consuelo, cu zâmbetul pe buze, pentru ca aceasta, tot cu zâmbetul pe buze, să i-o înfăşoare lui Carlitos în jurul gâtului, în chip de colier hawaian sau ceva în genul ăsta, deşi avea pe deasupra şi altceva, anume un fel de

porumbel mesager, fiindcă fiecare serpentină avea un mesaj tipărit cu litere negre, iar acum Carlitos trebuia să citească cu glas tare cine ştie ce propoziţie nostimă sau deşucheată ori cine ştie ce compliment drăgălaş sau hazliu îi picase din văzduh o dată cu serpentina verde. Şi sărmanul de el citi, la început cu multă însufleţire, dar numai la început, următoarea propoziţie: „Facă-se voia ta". „Facă-se voia ta" era chiar propoziţia care, în chipul cel mai zâmbi-tor, şi inefabil, de asemenea, şi prea umil şi implorator, de asemenea, şi, în sfârşit, parcă în chip dezastruos, îi adusese până la urmă ursita pe nume Consuelo. Iar Consuelo, aşezată alături de el şi parcă gata să izbucnească în plâns, simţi că-i fuge pământul de sub picioare.

Prin urmare, la nimic, dar absolut la nimic nu i-a folosit lui Carlitos că a avut idei geniale în seara aceea, fiindcă, de fapt, fiecare idee genială se dovedea până la urmă şi mai patetică decât cea dinainte. Şi astfel, prima iniţiativă remarcabilă a fost, nici mai mult, nici mai puţin, aceea de a o invita pe Consuelo la dans, ştiind prea bine că treaba asta eşuase lamentabil.

297Trebuie să recunoaştem totuşi, ce-i drept, că sărmanului de el, după cele întâmplate cu serpentina verde şi cu mesajul acela înspăimân-tător, memoria parcă i se evaporase. Această fericită iniţiativă s-a împrăştiat cât ai clipi, deşi pentru ei a ţinut o veşnicie. Cea de-a doua a ţinut cel puţin până când Daimler-ul s-a ivit pe bulevardul Javier Prado, cu Molina, neobişnuit de tulburat, la volan, fiindcă bănuia el ceva şi, pe lângă asta, îl auzea limpede pe Carlitos propu-nându-i partenerei sale, surdă şi mută pe cât se pare, să dea o raită pe la casa-palat a familiei Quispe Zapata Zetterling, ca să vedem dacă nu cumva apar fraţii tăi ca să moară de turbare şi de invidie când ne-or vedea plimbându-ne fericiţi în automobilul ăsta şic. Eşecul acestei iniţiative a fost total: fiindcă nici măcar Molina nu era fericit în blestematul ăsta de Daimler, ba mai degrabă dimpotrivă, şi fiindcă de la petrecerea din casa aceea uriaşă în mii de stiluri, în culori lichide şi îngheţate, ascensoare pentru toţi şi pentru toate, au ieşit rând pe rând toţi musafirii, până la ultimul, numai gemenii nu se umeau din loc; ei ar fi rămas acolo o veşnicie, extaziaţi cum erau în contemplarea la nesfârşit, pentru ultima oară, te rog Luchita, te rog Carmencita, a acelui arsenal telefonic, a acelui curcubeu multicolor şi redundant de telefoane, şi ăsta, în carouri, ăsta, da, ăsta, de la ăsta o să-l suni pe Ducele tău, scumpetea mea?

— Tbată viaţa o să te sun, viaţa mea.

Ultima iniţiativă a lui Carlitos a fost să străbată Lima trecând prin zonele cele mai frumoase, dar şi asta era fatal sortită eşecului, căci trebuia să se încheie obligatoriu în faţa urâciunii de hardughie dărăpănată, pe întunecoasa stradă Amargura, în care acel calvar avea să se sfârşească pentru biata Consuelo. Şi chiar aşa a fost, desigur, dar cu un accent de cruzime suplimentară pe care numai o soartă nefericită îl poate suporta în asemenea clipe. Deşi au fost cuvinte rostite de Carlitos, simple cuvinte din acelea pe care uneori le spui cu cea mai bună intenţie din lume şi care, după ani de zile, când te aştepţi mai puţin, îţi revin în memorie, se năpustesc asupra ta, ca un tâlhar la drumul mare, şi te fac să mori de ciudă şi să intri în

pământ de ruşine, şi nimeni în jurul tău nu pricepe ce naiba se petrece cu tine, ce s-a întâmplat? Ce l-a apucat şi pe ăsta?

Fapt e că, dându-se jos din Daimler, în faţa hardughiei dărăpănate din strada Amargura, biata Consuelo n-a găsit nimic mai potrivit ca să-şi ia rămas-bun de la Carlitos decât să spună următoarele cuvinte de supunere, mai degrabă gemând decât pronunţându-le:

— Facă-se voia ta".

Iar sărmanul Carlitos n-a găsit nimic mai nepotrivit, cu cea mai bună intenţie, decât:

— Aici nu se face decât voia lui Dumnezeu. Precum în cer, aşa şi pe pământ".

Sărmanul de el încercase să schimbe subiectul acela atât de trist cu serpentina verde, şi tot ce a urmat, dar, în sfârşit, s-a trezit spunând tocmai acele cuvinte, şi noaptea aceea în grădină a fost o serenadă de lacrimi, vă închipuiţi, iar dimineaţa a fost atât de tristă, încât Luigi începu să aprindă luminile din jurul piscinei mai devreme decât de obicei, cu nădejdea că avionul cu care se întorcea doamna Natalia ar fi putut, ca 299prin farmec, să-şi grăbească aterizarea la Lima, cu doamna cu tot, bineînţeles, ca să pună capăt unei tristeţi şi unei melancolii sfâşietoare şi mai ales ca să facă să-i vină inima la loc acestui poveretto giovane Carlitos, care de sâmbăta trecută nu e deloc în apele lui.

Şi aşa se face că în această stare deplorabilă sosea Carlitos, de trei ori pe săptămână, la lecţia de franceză cu domnişoara Herminia Melon. În aceeaşi stare deplorabilă lua loc şi într-o stare şi mai deplorabilă rămânea lipit ceasuri întregi de scaunul lui, deşi progresele înregistrate de la lecţia trecută o lăsau cu gura căscată pe atotştiutoarea, înduioşătoarea şi foarte delicata domnişoară bătrână, fiindcă băiatul ăsta pesemne că-şi petrece nopţile învăţând, cufundat în studiul limbii lui Racine, Corneille şi Moliere, căci iată, încă nu s-au încheiat trei săptămâni de când au început lecţiile, şi el se exprimă tot mai bine, şi nu există cuvânt sau propoziţie pe care să n-o înţeleagă, nici vreun subjonctiv, oricât de complicat, pe care să nu-l stăpânească. Uimitoare, cu adevărat uimitoare sunt progresele pe care le face elevul meu Carlitos Alegre, comenta docta profesoară, ignorând complet, desigur, faptul că, de îndată ce se dezlipea de unul din scaunele acelea îngrozitoare, Carlitos se ducea glonţ în bulevardul San Felipe, unde aproape în fiecare seară îl aştepta Melanie Vălez Sarsfield, aşezată întotdeauna pe acea sofa uriaşă a casei în stil Tudor, plină de caiete şi creioane colorate şi cu o excelentă colecţie de cărţi pentru învăţarea limbii franceze.

Primul lucru pe care-l făcea Melanie era să-l pipăie şi să-l înnebunească pe Carlitos, în franceză, şi să glumească şi să-l necăjească, chiar dacă de fapt nu voia altceva decât să-şi dea seama de motivul pentru care, în ultimele zile, sărmanul de el vine la mine cu expresia asta de durere nesfârşită, cu faţa asta de.

— Poţi să-mi explici, iubitei, îi spuse într-o seară, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, ce-i cu expresia asta de deznădejde care în ultima vreme ţi se citeşte pe faţă?

Mai-mai să-l omoare pe bietul Carlitos când a pronunţat cuvântul deznădejde sau, în orice caz, el n-a mai putut răbda povara acelui secret jalnic şi şi-a descărcat sufletul. Mai bine zis, tocmai voia să-şi descarce sufletul când ea îi spuse un „nu" răspicat, fiindcă tu, Carlitos, vii aici ca să vorbeşti franţuzeşte, aşa că o să-mi spui toată tărăşenia asta în franţuzeşte, că mor de curiozitate s-o aud, dar în franţuzeşte. Iar Carlitos n-avu încotro şi trebui să se întoarcă în străduţa aceea care dădea în bulevardul Brazilia, poate din cartierul Brena, poate din Pueblo Libre, în sfârşit, pe acolo pe undeva, cum spusese Molina, şi să o scoată la dans pe biata Desconsuelo, cu multă stângăcie la început, apoi dansând cu călcături pe picior, cu frângeri de mijloc şi grozăvindu-se nevoie mare, la fel cu ceilalţi, pentru a ajunge îndată după aceea la calvarul cu serpentina şi mesajul acela patetic, şi astfel, într-o cascadă de nenorociri, să se rostogolească pe un povârniş atât de jalnic şi sortit eşecului din capul locului, şi să ajungă până la urmă la acel „Facă-se voia ta" cu răspunsurile şi variantele sale atroce, care, departe de a repara ceva, n-au făcut decât să mă aducă în starea în care mă vezi, Melanie, numărând orele şi minutele pentru ca, în sfârşit, să se 301întoarcă odată Natalia şi să pună capăt acestui lung şir de suferinţe.

Bineînţeles că, stăpânit de dorinţa de a povesti cât mai bine întâmplările prin care trecuse, în franceza cea mai corectă cu putinţă pentru el, în clipele acelea Carlitos nici nu şi-a dat seama că Melanie îl cuprinsese pe după gât într-o îmbrăţişare fără sfârşit. Biata de ea, adorabila Melanie, plângea ca Măria Magdalena ascultând întâmplările povestite cu atâta simţire de Carlitos şi, desigur, de asemenea din pricina chestiei de la sfârşit, cu întoarcerea cât mai grabnică a Nataliei pentru a pune capăt suferinţelor.

— Ah, fir-ar să fie de babă, scumpul meu Carlitos. Azi eşti îndrăgostit de ea şi crezi că ţi-a pus Dumnezeu mâna-n cap, înţeleg, dar aşteaptă să mai treacă nişte anişori şi-o să vezi că se preface într-o vrăjitoare.

— Te rog, Melanie.

— Faci cum vrei, Carlitos, dar eu o să te aştept. Eu o să te aştept mereu, o să vezi.

— Dar de ce? Pot să ştiu şi eu?

— Ca să nu mai vii toată ziua, bună ziua în starea asta jalnică şi ca să mă duci la altar cu tăticul meu alături, păşind ţanţoş şi treaz pentru prima dată în viaţa lui. Fiindcă avem cu toţii dreptul să nădăjduim şi să visăm, dragul meu Carlitos Alegre.

— În franceză. Să ne întoarcem la franceză, Melanie, te rog, o rugă Carlitos.

S-au dus cu toţii s-o întâmpine pe doamna. Iar acolo, la aeroport, dona Natalia s-a repezit mai întâi în braţele lui Carlitos şi s-au contopit într-un sărut interminabil, şi pe urmă i-a îmbrăţişat rând pe rând pe toţi, începând ca întotdeauna cu Marietta şi continuând în ordinea strictă a vechimii pe care fiecare o avea în slujba familiei. Molina şi-ar fi dat bucuros viaţa să fie cel mai

vechi, dar trebuia să se încline în faţa cuplului italian, care era de veacuri în grădină, şi de asemenea fusese angajat de părinţii donei Natalia, deşi, ce-i drept, nici Marietta, nici Luigi nu-i slujiseră pe domnul şi doamna de Larrea în mod direct, în propria lor casă, cum făcuse el, ceea ce avea darul să-i provoace o stare de neplăcere uşor dispreţuitoare, de genul nimeni nu-i ca mine, şi bărbatul în uniformă se simţi ispitit nu o dată să semnaleze faptul acesta şi să ceară o schimbare a ordinii îmbrăţişărilor, însă afecţiunea şi respectul pe care le nutrea faţă de cuplul italian, sub imboldul laturii frumoase a caracterului său, şi certitudinea că el avea să-i ducă până la urmă pe doamna şi pe conaşul Carlitos până la grădină, ca să nu uităm latura urâtă şi chiar răzbunătoare a caracterului său, îi îngăduiau să înfrunte cu capul sus interminabila scenă cu îmbrăţişările şi salutările şi cuvintele de bun-venit, resemnându-se la acel agravant loc trei pe lista vechimii, fiindcă, să nu uităm, curând avea să vină clipa săvârşirii actului de răzbunare cumplită, dat fiind că dona Natalia avea să facă drumul de întoarcere la grădină cu Daimler-ul, dar numai cu el şi cu conaşul Carlitos, şi italienii n-aveau decât să moară de ciudă, lua-i-ar naiba de macaronari. Deşi, bineînţeles, de asemenea, fir-ar să fie, pe urmă avea să vină răzbunarea sorţii, care în această împrejurare a constat în faptul că acum, copilandrul care nu mai ştia să vorbească decât 303franţuzeşte şi iubita lui doamnă nu numai că s-au pus la curent, în franceză, cu viaţa gemenilor Cespedes Salinas, plină de întâmplări incredibile, printre altele, dar chiar s-au şi giugiulit în limba asta pe tot drumul de la aeroport la grădină, de parcă el ar fi de lemn, nu alta, unde s-a mai văzut aşa ceva, când de fapt, dacă n-ar fi fost un cavaler adevărat şi nu şi-ar fi cunoscut îndatoririle de şofer profesionist, ar fi găsit de mult chipul în care să-i aducă la cunoştinţă doamnei Natalia cine a fost adevărata profesoară de franceză a preaiubitului ei Carlitos şi, adesea, în condiţii atât de speciale încât plângeau amândoi când terminau acele lecţii în care pipăiala se făcuse de asemenea, pe cât se pare, în limba lui Racine ăsta şi a lui Corneliu sau cum l-o fi chemând, sau a celui de-al treilea, al cărui nume nu l-am înţeles prea bine, un Morar sau cam aşa ceva. Se aşternuse masa pentru cină pe terasă, cu uriaşa grădină luminată şi piscina strălucind cu întreaga ei putere de incitare nocturnă. Luigi schimbase apa chiar în seara aceea, iar Natalia nu putu să-şi ascundă adânca emoţie pe care i-o produse faptul că-şi dădu seama, dintr-o dată, că în curând, foarte curând, toată lumea aceea moştenită din perioada colonială, conacul acela, crângurile şi viile, livezile şi ogoarele şi herghelиile acelea, atâtea dobitoace şi poteci şi grădini aveau să înceteze să-i mai aparţină pentru totdeauna. Totuşi, grădina era singura parte din imensul ei patrimoniu de bunuri imobile pe care Natalia n-o vânduse în taină. Nici măcar casa de la Chorrillos nu-i mai aparţinea. Grădina fusese uriaşul spaţiu verde care-i însufleţise copilăria fericită şi locul unde, într-un anumit fel, s-a ascuns cu Carlitos, băiatul ce-i redase fericirea pierdută în adolescenţă. Şi a fost, de asemenea, slăbiciunea tatălui ei şi locul preferat al mamei. Grădina, prin urmare, era singurul colţ al oraşului şi al vieţii sale de care avea să-şi amintească întotdeauna cu dragoste. N-a fost scos, aşadar, niciodată la vânzare. Nici n-a fost şi nici nu va fi, pentru ea. Şi chiar dacă în

seara aceea nimeni nu ştia încă, grădina tocmai trecuse în mâna celor cinci servitori care o întâm-pinaseră la aeroport, şi aceea era ultima ei sosire la Lima. Natalia ceru şampanie şi şapte cupe ca să ţină un toast, dar pentru a sărbători ca întotdeauna faptul că se întorcea din Europa, nu pentru altceva. Până una-alta, dorea să se odihnească vreo câteva zile şi să se bucure de liniştea grădinii, dar în acelaşi timp se făceau ultimele precizări într-o mulţime de tranzacţii, mici şi mari. Cea mai importantă, nimic de zis, era încheiată. Carlitos era major, şi în Peru, şi în Franţa. Avea să i-o spună chiar în seara asta. Şi pe urmă avea să-i spună că era absolut liber să aleagă. Vor pleca împreună la Paris pentru totdeauna, ori va pleca singură, tot pentru totdeauna, deşi bineînţeles nu la Paris, ci direct în iad, dacă şi acum dădea greş, ajunsă la capăt. Dar, în sfârşit, de ce să se gândească la ce era mai rău, când era de-ajuns să vadă şi să simtă cât de fericit era Carlitos, acolo, lângă ea, rugând-o să obţină cât mai curând actele necesare şi punându-i nenumărate întrebări cu privire la demersurile pe care le făcea, mai neclintit ca niciodată în convingerea sa, la fel de hotărât cum se simţise şi ea la Paris, Londra şi Roma, tot timpul, pe când rezolva o 305sumedenie de treburi deosebit de dificile cu cea mai uimitoare uşurinţă şi rapiditate, fără să stea o clipă pe gânduri, fără cea mai mică şovăire şi cu acelaşi zâmbet hotărât şi satisfăcut care îi impresiona atât de mult pe interlocutorii ei cei mai diferiţi.

Carlitos ridică înaintea tuturor cupa de şampanie, dar Dumnezeu ştie ce naiba s-a întâm-plat de i-a scăpat din mână şi s-a făcut cioburi pe dalele de pe terasă, după ce zburase câteva clipe prin aer. Şi nimeni nu ştiu să spună dacă asta aducea noroc sau, poate, dimpotrivă.

— Eu nu ştiu ce naiba aduce, spuse sărmanul de el, cerându-şi iertare şi uitându-se pe rând la toţi, cu adevărat îngrozit.

— Eu una, însă, ştiu, scumpul meu, îl linişti imediat Natalia. Mie, cel puţin deocamdată, îmi aduce o perspectivă sigură de distracţii pentru tot restul vieţii.

— Si, certo, comentă Luigi, izbutind să liniştească spiritele cu râsul său răguşit şi spunând în chip de comentariu: Perche ii signor Carlitos diventeră un grand'uomo, mă non cambieră mai.

Şi, într-adevăr, Carlitos ceru să i se aducă un pahar de Coca-Cola, cu o picătură de şampanie, în loc de vin, de data asta, vă rog, şi pe urmă n-a mai spart nici un pahar în seara aceea, din fericire.

Câteva ceasuri mai târziu, Natalia îl supuse pe Carlitos la încercarea definitivă a iubirii fără margini, a iubirii cu orice preţ. Epuizată de vânzoleala necontenită şi starea de tensiune a şederii la Paris, Londra şi Roma, unde de data asta nu se ocupase cu achiziţionarea sau vânzarea de antichităţi, ci doar se întâlnise cu avocaţi, bancheri, oameni politici influenţi, notari, consuli, consilieri pentru afaceri şi câţiva prieteni cu adevărat credincioşi, de îndată ce şi-a ocupat locul în avionul care o aducea înapoi la Lima, Natalia a adormit profund, fără a se trezi nici în timpul celor trei escale de pe lungul traseu de la Paris. Dar îi ascunse acest fapt lui Carlitos şi, ducându-se la culcare, îl lăsă pe bietul de el să ducă tot greul, s-o acopere de sărutări şi mângâieri, s-o adoarmă cu îmbrăţişările lui înflăcărate, şi se prefăcu a răspunde la

întrebările lui cufundată în somnul cel mai profund şi complet epuizată, deşi vicleana de ea lăsă o lumină aprinsă într-un loc potrivit, astfel încât să poată observa din când în când reacţiile iubitului ei faţă de faptele împlinite pe care se pregătea să i le aducă la cunoştinţă, întins lângă ea, Carlitos o asculta cu gura căscată, fără să-şi dea seama câtuşi de puţin de regizarea desăvârşită pe care o pusese la punct Natalia şi fără ca vreo lumină să-l deranjeze cumva, bineînţeles.

— Mi-ar fi plăcut să-ţi povestesc toată călătoria mea cu lux de amănunte, ce-am făcut în fiecare zi şi ce-am izbutit să fac pentru noi, să-ţi povestesc tot, de la început la sfârşit, chiar în seara asta, scumpul meu.

Astea au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit Natalia, înainte de a fi devorată de teatra-litatea somnului său, deşi, ce-i drept, a fost la un pas de a se contrazice, de a sări ca o leoaică atunci când a simţit mâinile lui Carlitos mân-gâind-o cu o pricepere înnoită şi când, la rândul său, a izbucnit nemângâiat şi, fără nici o îndoială, grav rănit în amorul lui propriu:

— Blestemat fie cel care-a născocit somnul! Fie pe veci blestemat! Ei bine, o să ne îmbrăţişăm altă dată, scumpa mea. Şi să ştii că-mi pare rău pentru tine.

Stăpânindu-se la maximum, Natalia se mărgini să-l observe cu coada ochiului pe Carlitos, cufundat într-un somn profund. Perfect. Nu şi-a dat seama deloc de trucul cu lumina aprinsă. Bietul de el stătea acum cuminte, scăldat în lumină, furios şi destul de treaz ca să nu scape niciunul dintre cuvintele pe care se pregătea să i le spună din adâncul unui somn profund şi din adâncul inimii ei. Marea încercare a iubirii tocmai începuse, şi încetul cu încetul, fără să omită nici un amănunt, Natalia prinse să-i spună că el era acum, în mod oficial şi cu acte în regulă, major, că plecau în Franţa peste două săptămâni, că vor călători pe uscat până la Guayaquil, din precauţie, că vânduse toate bunurile ei din Peru, până la ultimul, cu excepţia grădinii care va trece în posesia celor cinci servitori credincioşi, că el şi ea dispuneau de un apartament splendid la Paris, că acum el avea în mână toate cărţile, că era liber s-o însoţească ori să se întoarcă acasă la părinţii lui, că, trebuia să ştie, călătoria pe care urmau s-o facă nu avea întoarcere şi că ai exact o săptămână ca să-mi dai un răspuns afirmativ ori să-ţi schimbi planurile, iubitul meu.

Carlitos adormise atât de profund fericit pe măsură ce se depanau planurile Nataliei, încât ea se ridică încet-încet în capul oaselor pentru a-i privi chipul tot mai luminat şi a se bucura în cele mai mici detalii de acceptarea lui necondiţionată, fără rezerve şi fără întrebări, ci doar cu acest comentariu duios, zâmbitor şi lipsit de griji, când ea îi explică de ce era mai bine să călătorească pe uscat până la Guayaquil, o măsură de precauţie, scumpul meu, iar de acolo o să luăm avionul.

— Aş fi în stare să merg pe uscat chiar până-n Groenlanda, scumpa mea Natalia. Sau pe calea aerului sau pe mare şi tot din precauţie.

Pe urmă continuă să doarmă atât de liniştit şi cu chipul acela de bucuroasă şi totală acceptare, încât Natalia hotărî să-l mângâie din ce în ce mai stăruitor, ca să-l atragă din nou în braţele ei, la buzele ei, la sânul ei, la

coapsele ei. Dar nimic. Fiindcă acum Carlitos se cufundase cu adevărat în cel mai profund şi mulţumit somn, şi numai din când în când, atunci când ea, disperată în ardoarea ei, îl pişcă destul de parşiv, trebuie s-o recunoaştem, în chip de orice răspuns obţinea cuvinte precum Guayaquil sau Paris, la care se adăuga un zâmbet trimis din acele locuri îndepărtate, fără nici o îndoială, fiindcă nici vorbă nu putea fi să se trezească acest Carlitos atât de fericit şi adormit şi convins că pornise la drum, şi fiindcă, în mod sigur, marea încercare a iubirii dăduse un rezultat atât de strălucit, încât nici biata Natalia, care aprinsese toate luminile din iatac, doar-doar izbutea să-l facă pe Carlitos să se întoarcă, măcar pentru o clipă, din Groenlanda, nu putea surprinde ce se petrecea de fapt în faţa ochilor ei de femeie înfierbântată. Nu. Nu surprindea nimic leoaica aceea plină de ardoare, şi la drept vorbind cine s-ar fi gândit că, fără să recurgă la nici un şiretlic, Carlitos adormise pentru o săptămână încheiată, ca să se trezească abia atunci şi să-i dea în sfârşit răspunsul pe care ea i-l ceruse. Oare nu-i spusese chiar ea că 309avea o săptămână la dispoziţie ca să-i comunice că acceptă totul sau trebuie să-şi schimbe planurile? Carlitos continua să doarmă dus, cum nu se poate mai ascultător şi cu faţa aceea de premiant care ia numai note de zece, pe când Natalia, alături de el, spunea întruna, nemân-gâiată şi, fără nici o îndoială, foarte rănită, de data asta ea, în amorul propriu:

— Află că şi eu îl blestem pe cel care-a născocit somnul. Fie pe veci blestemat. Dar, în sfârşit, îmi pare rău pentru tine, scumpul meu. O să ne îmbrăţişăm altă dată.

Şi acea altă dată a fost exact peste o săptămână, spre disperarea Nataliei, care într-adevăr nu pricepea de ce Carlitos umbla prin grădină ca un somnambul satisfăcut, un solo de căscaturi zâmbitoare şi de sieste interminabile, până ce în sfârşit în ziua a şaptea s-a trezit, i-a comunicat acceptarea deplină, i-a spus: „Haide" şi s-a pus s-o aştepte, cu două înţelesuri. Cu gândul, în calitate de bărbat major, o aştepta în automobilul care trebuia să-i ducă la Guayaquil, iar cu imboldul şi zelul lui de premiant, în patul matrimonial din iatac. Natalia era o femeie fericită, acum când în sfârşit înţelesese pe deplin cât de bine ieşise pentru ea riscanta încercare a iubirii.

Iar acum ce le mai rămânea de făcut la Lima în următoarele şapte zile, ultimele pe care aveau să le petreacă în acest oraş? Nataliei, câteva lucruri de pus la punct, lichidarea definitivă a cinci treburi de interes comercial, semnătura pe care trebuia să şi-o pună pe o mulţime de documente ce o aşteptau pregătite mai de mult, despărţirea de slugile ei credincioase şi predarea cheilor de la grădină. Iar lui Carlitos, Dumnezeu ştie ce-i rămânea de făcut. Să-şi vadă părinţii şi surorile, pentru ultima dată, fără ca ei să bănuiască ceva? Să-i vadă pe gemeni, pentru ultima dată, fără ca ei să-şi dea seama de ceva? S-o viziteze pe Melanie, sub un pretext oarecare, în afară de cel adevărat? Mâine, poate mâine. Ori poate poimâine. Ori poate. Poate niciodată?

În sfârşit, Carlitos hotărî să cheme un taxi şi să-i ceară şoferului să-l ducă pe bulevardul Javier Prado, în San Isidro. Acolo cobori şi trecu de mai multe ori prin faţa casei, fără a-şi lua însă inima în dinţi ca să sune la sonerie,

şi mergând foarte repede, aproape alergând, ca să nu fie văzut. Se opri numai atunci când îi văzu pe părinţii şi pe surorile lui ieşind împreună cu automobilul, în ultima lui miercuri, pe la şase seara. Se apropie, de parcă ar fi venit într-o vizită, foarte degajat, şi-i întrebă unde mergeau. La cinema. Mergeau la cinema. Atunci îi întrebă dacă putea veni şi el. Îi răspunseră că da, să urce în maşină şi să stea lângă Cristi şi Marisol, pe bancheta din spate. Filmul a fost destul de prost şi, vorbind în şoaptă, au fost de acord cu toţii să plece înainte de sfârşit şi să mănânce undeva în oraş. Doctorul Roberto Alegre le propuse să dea o raită mai întâi prin centrul Limei, fiindcă era încă destul de devreme, şi în sfârşit s-au oprit să mănânce la restaurantul Donatello din zona Quilca, apoi au băut un lichior în holul hotelului Crillon. Erik von Tait era aşezat la orgă, dar nu s-a apropiat să-l salute pe Carlitos. Nici măcar nu l-a salutat de la distanţă, şi curând a început să cânte „Cross the ocean on a silver plane.", cu o privire indiferentă, uitându-se în toate 311părţile, numai la masa la care stătea el cu familia lui, nu.

Erik era unul dintre cei mai buni prieteni ai Nataliei. Era la curent cu toate? Se prea poate, bineînţeles, deşi singurul lucru sigur e că nimeni n-a observat vreodată atât de insistent cu coada ochiului patru persoane în acelaşi timp cum a făcut-o Carlitos privindu-i pe părinţii şi pe surorile lui. Nu erau la curent cu nimic, n-aveau nici cea mai mică bănuială. Ce dovadă mai bună decât clipa în care Carlitos le propuse să danseze? Maică-sa spuse că n-avea chef, surorile lui la fel, şi nu uitară să-i amintească, la fel ca de atâtea ori în trecut, cât de prost dansator era.

— Întotdeauna uit asta, spuse Carlitos.

La orgă, Erik von Tait îl ajută să-şi ia ră-mas-bun de la părinţii şi surorile lui, în seara aceea în care el ar fi dat orice să-i poată îmbrăţişa pe toţi, chiar şi pe tatăl său, sub pretextul unui dans, al unor călcături pe picior, ultimele din viaţa lui, zău aşa, pot să jur. Nu mult după aceea, Carlitos se întoarse împreună cu ei la casa din Javier Prado, stătu puţin de vorbă cu valeţii, îşi luă rămas-bun în chipul cel mai firesc din lume, chemă un taxi şi se înapoie liniştit la grădină.

Pe strada Amargura sosi cu alt taxi, a doua zi de dimineaţă, ultima lui joi, şi i se păru foarte nostim faptul că tocmai acum, când dispuneau de douăzeci şi unu de telefoane, gemenii nu-l sunaseră de câteva zile şi nu se arătaseră surprinşi câtuşi de puţin de faptul că nu-l văzuseră în ultima vreme pe la Şcoala de Medicină. Fără îndoială, gemenii erau copleşiţi. Iar hardughia era la fel de urâtă şi nezugrăvită, dar asta parcă nu-l mai deranja atât de tare ca înainte, ce-i drept, şi la fel de dărăpănată şi gata să se prăbuşească de şubredă ce era, dar parcă nu chiar ca înainte, ce-i drept. Ori poate ajunsese să se obişnuiască cu vechitura aia, să se înduioşeze de vechitura aia? Şi când te gândeşti că în hardughia aia din strada Amargura rămâneau pentru totdeauna dona Măria Salinas, văduva lui C6spedes, şi sărmana Consuelo, fata cu cele mai triste cuvinte şi gemete înăbuşite. Şi Colofon, bineînţeles. Cu siguranţă însă că nu pentru totdeauna, ce-i drept. Fără îndoială, gemenii or să aibă grijă să îndrepte lucrurile şi să răscumpere sacrificiile mamei lor, dar cine ştie când or s-o facă. Tot ce putea spune acum era da şi nu prea. Ori

poate că aveau s-o facă mai curând decât spera el. În sfârşit, deocamdată Arturo şi Râul locuiau într-un curcubeu, şi ce rost ar mai fi avut să afle restul. Avea adresa, bineînţeles, dar, când Carlitos îi ceru taxime-tristului să-l ducă din nou la Surco şi ridică mâna ca să-şi ia rămas-bun de la hardughia trăsniţilor lui prieteni, îşi dădu seama că se despărţea pentru totdeauna şi de strada asta, de apartamentul de la etajul doi, de numărul ăsta, în sfârşit, de adresa asta. Şi se întoarse la grădină liniştit.

A doua zi, vineri, ultima lui vineri, Carlitos plecă din nou cu un taxi. Cutreieră întregul oraş, de la locurile bine cunoscute până la ungherele în care nu mai pusese piciorul niciodată. Luase cu el un plan al Limei, ca să-i ceară şoferului să-l ducă dintr-o parte în alta, deşi urmând anumite trasee. Dar oraşul cunoscut şi cel necunoscut se dovedeau la fel de ciudate.

313Niciodată nu locuise pe bulevardul Javier Prado, niciodată nu învăţase la liceul Markham, niciodată nu intrase la Şcoala San Femando. Un mecanism de apărare complet neaşteptat, cu totul independent de voinţa lui? De ce oare, dacă se simţea atât de liniştit şi stăpân pe fiecare dintre acţiunile sale? Deşi, ce-i drept, trebuia să recunoască faptul că se întâmpla ceva foarte straniu cu planurile oraşelor, cel puţin. Planul oraşului Paris, pe care niciodată până atunci nu-l consultase şi nu-l privise cu atenţie, se dovedea apropiat şi familiar, în timp ce planul Liniei începea să fie pentru el străin precum străzile şi bulevardele pe care chiar în clipa aceea le străbătea în taxiul albastru, cam plictisit şi dorind să se întoarcă liniştit la grădină. Îi spuse şoferului, dar cerându-i să facă drumul de întoarcere trecând mai întâi prin piaţa Dos de Mayo, bulevardul Alfonso Ugarte, piaţa Bolognesi, Colmena, Wilson, Campo de Marte şi luând-o apoi spre San Isidro, ca să străbată cartierele Miraflores, Barranco şi Chorrillos, când o zări pe Melanie, trecând călare pe bulevardul Salaverry. Ea nu l-a văzut, în pofida faptului că el îi ceruse şoferului să micşoreze viteza cât putea de mult ca s-o poată privi cu luare-aminte. Era singură, ca întotdeauna, însă deloc lipsită de graţie, de data asta, ba chiar dimpotrivă. Chipiu negru, vestă neagră strânsă pe talie, de călăreţ – gemenii ar zice de amazoană, bineînţeles – pantaloni albi impecabili, cizme strălucitoare, nostimii ei pistrui dintotdeauna şi coada de cal roşcată care-i atârna pe spate, ridicată puţin la vârf şi săltând în galopul unui splendid cal alb. Melanie mergea foarte liniştită, complet absorbită de gândurile ei şi în acelaşi timp foarte conştientă de stăpânirea totală a calului şi, în general, a artei echitaţiei. Lui Carlitos i s-a părut atât de nostim s-o vadă aşa, încât a fost cât pe-aci să-i ceară şoferului să oprească maşina ca s-o poată striga. Dar Dumnezeu ştie ce l-a reţinut, ce l-a făcut să renunţe, şi s-a întors liniştit la grădină.

— De unde vii? Îl întrebă zâmbitoare Natalia, care în clipa aceea îi însoţea până la uşă pe doi generali de poliţie şi îl văzu sosind.

— Am fost să mai văd o dată tot, îi răspunse Carlitos.

— Şi cum ţi s-a părut, scumpul meu?

— Păi, acum nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să pregătesc bagajele, aşa cred.

— Ai timp destul pentru asta până luni, Carlitos. Aşa că mai bine spune-mi pe scurt ce-ai văzut. Şi iartă-mă că nu m-am putut ocupa de tine, dar dacai şti cât de multe am de făcut în numai trei zile.

— Am văzut un oraş părăsit şi pe Melanie Velez Sarsfield călare, aş spune tot părăsită şi ea.

— Aşadar, pe adevărata ta profesoară de franceză, nu-i aşa? Noroc că sărmana de ea e urâţică foc.

Dar pe Carlitos, care în vremea din urmă avea întipărită pe chip expresia desăvârşită a unui băiat de cincisprezece ani, cuvintele astea se pare că l-au izbit în piept ca un glonţ, fiindcă pe chipul lui se aşternu dintr-o dată umbra acelor patruzeci şi cinci de ani care-i plăceau atât de mult Nataliei, dar în acelaşi timp erau un semn de supărare şi tristeţe. Ea înţelese că făcuse o gafă referindu-se astfel la sărmana Melanie şi îşi ceru iertare.

— Sunt foarte obosită de atâta alergătură, scumpul meu, şi uneori nu mai ştiu ce spun. Şi, de altfel, nu ţi se pare firesc ca o femeie de vârsta mea să fie geloasă pe o fetişcană care te iubeşte atât de mult?

— Nu. Nu e firesc, Natalia, îi spuse Carlitos, îmbrăţişând-o şi sărutând-o până îşi redobândi expresia de băiat de cincisprezece ani din ultimele zile, şi adăugind: E cel mai iraţional gând pe care l-am auzit de la tine de când te cunosc, şi cu asta basta.

— Mulţumesc, domnul meu. Mii de mulţumiri, şi iartă-mă dacă trebuie să te las din nou puţin singur, dar încă mai am o mulţime de lucruri de făcut.

Carlitos hotărî să rătăcească o bucată de vreme prin grădină, înainte de a vedea din nou feţele patetice ale lui Luigi şi Marietta, Molina, Julia şi Cristobal, noii şi nefericiţii proprietari ai acestei comori înflorite. Şi, gândindu-se la ei, îşi dădu seama că mai există o persoană la Lima pe care plecarea lui cu Natalia o afectase profund. Dumnezeu ştie cum, dar Melanie sigur că îşi închipuia totul, de câteva zile bune. Fiindcă avea o intuiţie foarte puternică, neîndoielnic. Ori fiindcă-i era frică să nu-l piardă cu totul. Nu era la fel de patetică înfăţişarea Melaniei, călărind cufundată în gânduri şi cu capul dat pe spate pe bulevardul Salaverry? Melanie. Neîndoielnic, fusese adevărata lui profesoară de franceză, dar numai din întâmplare, şi singura prietenă pe care-o avusese la Lima, tot numai din întâmplare. Carlitos se gândi să treacă pe la ea, simţi cu adevărat dorinţa de a o vedea, sau cel puţin de a vorbi cu ea la telefon, chiar dacă până la urmă se răzgândi şi-şi spuse că era mai bine să-şi continue plimbarea prin grădină. Fusese şi aşa o mare nesăbuinţă, o adevărată temeritate şi pe deasupra un dezastru, dacă se gândea bine, despărţirea de părinţii şi surorile lui. De ce să se lege iar la cap când nu-l doare?

Totul a fost gata în ziua de luni, spre seară, punând la socoteală şi despărţirile, care au fost foarte emoţionante, desigur. Apoi s-a servit o masă îmbelşugată, ca întotdeauna în grădină, cu câtva timp înainte de ora de culcare, ca şi când nimeni nu-şi luase rămas-bun de la nimeni, niciodată. Şi au plecat cu un automobil al poliţiei, condus de un căpitan în uniformă, care avea alături un copilot de asemenea în uniformă. La intrarea în grădină nu se afla nimeni, iar porţile de fier erau larg deschise. Astea erau instrucţiunile.

Când au ieşit pe poartă, Carlitos s-a uitat la inscripţia pe care se putea citi: „Grădina iubitei mele", iar Natalia l-a strâns cu putere de mână. Era în zorii zilei de marţi, 24 octombrie 1959.

Scandalul s-a stârnit o săptămână mai târziu, în pofida eforturilor de a-l înăbuşi ale doctorului Roberto Alegre. S-a stârnit pe când Natalia şi Carlitos luau masa în linişte la un restaurant, complet străini de tot ce se petrecea în jurul lor. Străini, pur şi simplu străini de tot.

Se spune, bineînţeles, că celebrul cardiolog argentinian Dante Salieri a făcut o vizită la Lima cu acest prilej şi şi-a oferit serviciile, numai să. Şi se zvoneşte că don Fortunato Quiroga ajurat, cu pistolul în mână, să. Şi se dau asigurări că gemenii Cespedes Salinas au dat numeroase telefoane multicolore la familia Alegre di Lucea, oferindu-se să. Şi se mai 317spune că la intrarea în grădină e o pancartă pe care. Se spun atâtea lucruri, în sfârşit, încât se spune de asemenea că nu mai ştii ce să spui. Dar pe Natalia de Larrea şi pe Carlitos Alegre cuvântul care îi defineşte cel mai bine e tocmai cuvântul străini.

Epilog.

Carlitos Alegre nu s-a schimbat niciodată, deşi în jurul lui se schimbau atâtea lucruri. Pentru Natalia, în orice caz, a fost întotdeauna uimitoare uşurinţa extraordinară cu care a trecut dintr-o lume în alta fără să se poată observa în ce măsură, bunăoară, îi era dor de părinţii şi surorile lui. Când vorbea despre ei, o făcea în chipul cel mai firesc cu putinţă, de parcă niciodată nu se produsese vreo ruptură, nici n-ar fi existat un înainte şi un după aceea, şi de parcă oricare dintre ei ar fi putut să apară din nou dintr-o clipă într-alta şi să continue să stea de vorbă cum făcuseră de o viaţă, la Paris sau în oricare alt oraş din lume. Schimbările politice, economice şi sociale care au avut loc în Peru la sfârşitul anilor şaizeci şi o bună parte a anilor şaptezeci, precum şi neprevăzutele consecinţe pe care le-au avut pentru familia lui şi pentru atâtea persoane cunoscute, le-a luat întotdeauna ca pe nişte date obiective şi le-a comentat ca un analist rece şi distant, fără nici o participare afectivă şi fără a lua niciodată poziţie în favoarea sau împotriva anumitor evenimente. Nici măcar mutarea familiei sale în California, când tatăl său a hotărât să închidă clinica din Lima şi să se 319instaleze la San Francisco, acceptând în acelaşi timp o catedră la Universitatea Berkeley, nu i-a schimbat modul de a vedea şi de a comenta evenimentele, cu o detaşare şi o obiectivitate în care niciodată nu s-a strecurat vreo emoţie, în pofida dorinţei sincere şi a disponibilităţii lui de a colabora deschis, în cazul când ar fi fost solicitat, deşi asta nu s-a întâmplat niciodată. A fost foarte fericit, ce-i drept, cu adevărat fericit, ori de câte ori surorile lui, Cristi şi Marisol, l-au vizitat la Paris, şi Natalia avea să-şi amintească întotdeauna cu mare bucurie săptămâna încântătoare pe care au petrecut-o împreună cu ele la New York, în 1964, şi afecţiunea cu care cele două frumoase fete au tratat-o cu acel prilej şi în toate celelalte împrejurări când s-au întâlnit. La New York, îndeosebi, unde atât Natalia şi Carlitos, cât şi Cristi şi Marisol se aflau în vacanţă şi n-aveau altceva de făcut decât să se distreze, zi şi noapte, au stat de vorbă cum nu se poate mai deschis şi mai firesc, dar niciodată nu s-a spus

un singur cuvânt cu privire la domnul şi la doamna Alegre, la Lima ori la vreun prieten comun.

Cât despre gemenii Arturo şi Râul Cespedes, au dispărut ca prin farmec şi pentru totdeauna din viaţa lui Carlitos, deşi uneori se gândea la ei fără să vrea, întotdeauna cu acelaşi zâmbet în colţul gurii şi întotdeauna cu acelaşi comentariu lipsit de orice emoţie, şi care mai degrabă părea să nu dorească altceva decât să consemneze cu deplină claritate un fapt pur obiectiv:

— Arturo şi Raiil Cespedes Salinas. Ce ipochimeni nesocotiţi, scumpa mea. Îţi aduci aminte? Şi ce absurzi apar văzuţi de aici, de pe celălalt ţărm al oceanului! Bieţii de ei, parcă-şi pierd orice consistenţă, orice raţiune de a fi, până ce se prefac în două fiinţe cu totul inexplicabile şi în acelaşi timp fără nici o substanţă şi fără nici o profunzime, complet şterşi şi fără acel element dramatic care acolo, la Lima, îi făcea să nu fie doar nişte indivizi groteşti.

— Dar erau de fapt singurii tăi prieteni, Carlitos.

— I-am cunoscut aproape în acelaşi timp ca pe tine, scumpa mea, doar cu câteva zile ori săptămâni mai înainte, dacă-mi amintesc bine, şi, în împrejurările astea, aproape că n-am avut timp să mă uit la ei cu luare-aminte. Tu erai pentru mine centrul lumii, începând din clipa aceea, iar gemenii s-au prefăcut într-o pereche de sateliţi care se roteau neîncetat în jurul nostru, dar la mare distanţă. Da, la o distanţă enormă, dacă stăm să ne gândim.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te aud zicând asemenea lucruri, Carlitos. Să-ţi spun sincer, eu cred însă că, aproape fără să-ţi dai seama, deşi cu o surprinzătoare iscusinţă, în acelaşi timp, tu ţi-ai construit treptat o platoşă cu care să te protejezi de o mulţime de lucruri şi amintiri de toate felurile care, cum să spun, au rămas acolo, pentru totdeauna. Asta ne uşurează mult viaţa, scumpul meu, dar eu te rog să nu faci sacrificiul ăsta pentru mine. Din cauza mea te-ai depărtat de multe lucruri, fără îndoială, dar cum să-ţi spun.

— Cum să-mi spui ce?

— Nu vreau să te văd că-ţi renegi trecutul, iubitul meu. Nu vreau să te văd amputat de trăiri şi amintiri care fac parte din viaţa ta.

321Cu toţii evoluăm, ce-i drept, şi ne schimbăm de multe ori, dar cred că, dacă nu uităm niciodată cine am fost şi cum am fost în fiecare clipă a vieţii, şi cu cine şi de ce, ne îmbogăţim foarte mult. Dacă nu facem asta, înseamnă că ne amputăm de noi înşine, dacă pot să spun aşa, ceea ce nu poate decât să ne împuţineze.

— Eu sunt fericit, Natalia. Cum nu se poate mai fericit. Şi niciodată nu m-am căit pentru hotărârile pe care le-am luat împreună. Şi niciodată n-o să am remuşcări, trebuie să ştii.

— Hmm.

— Cum hmm.!

Trăiau de şapte ani la Paris şi erau, într-ade-văr, în chip obiectiv foarte fericiţi. Natalia n-ar fi putut tăgădui vreodată că uşurinţa cu care Carlitos, mulţumită firii sale atât de fericite, pe lângă faptul că era atât de nostim şi înduioşător, cum spuneam, uşurinţa cu care se adaptase de îndată la împrejurările noii sale vieţi contribuise într-o mare măsură la crearea în jurul

lor a acelei impresii de armonie şi stabilitate intimă, care, însoţite de o senzaţie de permanentă satisfacţie şi deplină bucurie de a trăi, îi transformase într-o pereche într-adevăr de invidiat, în pofida importantei diferenţe de vârstă pe care toţi, în afară de Natalia, o lăsaseră cu totul deoparte.

Carlitos Alegre îşi luase licenţa în medicină cu cele mai mari note şi cu toate distincţiile posibile, iar faima lui de cercetător, în acelaşi timp riguros şi grozav de intuitiv şi imaginativ, începea să se întindă cu iuţeală în Europa şi în Statele Unite. La fel şi faima de nebun, sau mai curând de om extravagant şi complet cu capul în nori, începea să se răspândească, mai ales pornind de la un incident care se petrecuse în timpul unui congres de medicină organizat de Johns Hopkins Hospital, la Baltimore. Tânărul doctor Carlos Alegre, care se împiedica de toate obiectele şi mobilele existente în micul hotel unde erau cazaţi invitaţii la congres, şi părea că o face întotdeauna înadins, îşi câştigase neascunsa şi totala antipatie a îngrozitoarei bătrâne cu faţa brăzdată de zbârcituri care avea în grijă acea frumoasă, deşi cam încărcată clădire, un fel de varză arhitectonică, şi, cum spuneam, din pricina acelei bătrâne blestemate lucrurile au luat o întorsătură urâtă când doctorul Alegre a fost descoperit de perfida lui duşmancă de la hotelul-cămin al universităţii în clipa în care ieşea din clădire cu un mic aparat de radio cu baterii ce aparţinea căminului, ascuns sub palton şi dat la maximum. Sau, mai bine zis, misses Farley, căci aşa se numea bătrâna vrăjitoare, l-a prins cu mâţa-n sac pe medicul venit de la Paris, fără ca el să-şi dea seama de primejdie, bineînţeles, a chemat poliţia în timp ce Carlitos se grăbea fericit cu Septetul de coarde de Beethoven, îndreptându-se spre salonul congreselor în care avea să se desfăşoare sesiunea din dimineaţa aceea, şi până la urmă tânărul dermatolog a fost arestat şi dus la comisariat, într-o engleză perfectă, Carlitos a explicat că nici prin gând nu-i trecuse să fure aparatul de radio, nu fiţi atât de proşti, vă rog – şi cuvintele astea nu le-au căzut prea bine poliţiştilor din Statele Unite – şi că de fapt lucrurile erau foarte simple, şi anume, el ascultase această bijuterie a muzicii de cameră în timp ce se îmbrăca, iar dintr-o dată şi-a dat seama că era ora când trebuia să meargă la 323sesiunea de dimineaţă a congresului şi că pe urmă, cufundat cum era în audiţia acelei bucăţi de o frumuseţe neasemuită, luase aparatul de radio pentru a continua să asculte concertul pe drum, în chipul cel mai firesc din lume, dar fără să-mi dau seama de ceea ce fac, şi ăsta e aspectul esenţial al chestiunii, domnilor, cel puţin aşa cred eu. In sfârşit, n-a fost vorba de nici un furt, şi ningea, pe deasupra, le dădea explicaţii Carlitos comisarului şi celor doi aghiotanţi care veniseră cu el, adăugind că de aceea ţinuse micul aparat sub palton, ca să-l protejeze, fireşte, şi că fără îndoială l-ar fi lăsat pe urmă la locul lui de îndată ce şi-ar fi dat seama că-l luase de distrat ce era, sau, în orice caz, de îndată ce s-ar fi terminat acel concert sublim; şi pe urmă îi întrebă dacă ei avuseseră fericita ocazie să asculte vreodată Septetul de coarde de Ludwig van Beethoven, vi-l recomand, domnilor, ori îl cunoaşteţi şi dumneavoastră? Nu, nici comisarul, nici aghiotanţii lui nu-l ascultaseră vreodată, şi nici n-aveau de gând să-l asculte, fir-ar al naibii să fie de concert, în schimb, legea spunea că

trebuie plătită o cauţiune, da, domnule, şi în afară de asta, o să-l chemăm chiar acum pe directorul de la Johns Hopkins Hospital, să vină imediat ca să pună garanţie cu semnătura şi prezenţa lui pentru cinstea invitatului său. În sfârşit, dezgustătoarea bătrână însărcinată să aibă grijă de cămin a obţinut satisfacţie deplină în cazul ăsta, directorul spitalului a deplâns din toată inima incidentul, dar din păcate acest incident semăna mult cu altul pe care doctorul Alegre îl avusese la Miinchen, cu câteva luni în urmă, şi care, la rândul lui, semăna ca două picături de apă cu primul incident pe care-l avusese acelaşi doctor Alegre la Ziirich, anul trecut, în sfârşit. Pe scurt, până la urmă poliţiştii din Statele Unite au fost singurii care, de îndată ce Carlitos a ieşit de la comisariat, au declarat că sunt într-ade-văr convinşi că nu era vorba de nici un furt şi că era doar cazul obişnuit al unui om de ştiinţă nebun, dar deloc primejdios.

Cât despre Natalia, era neobosita şi fericita proprietară a trei mari şi importante magazine de antichităţi, la Paris, Londra şi Roma, şi făcea tot timpul drumul de la un oraş la altul, într-un du-te-vino necontenit, ceea ce îi îngăduia să se întâlnească adesea cu câţiva vechi prieteni peruani, îndeosebi cu Jaime şi Olga Grâu Henstridge. Petreceau de obicei două-trei săp-tămâni împreună, în fiecare vară, în frumoasa vilă pe care o cumpărase în Theoule-sur-Mer, între Saint-Raphael şi Cannes. Jaime şi Olga erau şi acum adorabilii prieteni de-o viaţă. Nu aveau un sfanţ, dar nici n-aveau nevoie, fiindcă întotdeauna se găsea cineva putred de bogat care nu putea trăi fără să-i vadă din când în când şi dispus să-i scoată ochii, nu altceva, oricui ar fi ales aceeaşi dată pentru a invita sus-pomenitul cuplu peruan. Dar Jaime şi Olga, oricât de încântători şi buni prieteni erau, prezentau pentru Natalia două neajunsuri, care dintr-o clipă într-alta se puteau transforma în adevărate probleme pentru ea. Cel puţin aşa credea Natalia, deşi nu spunea nimic despre asta. Primul din aceste două neajunsuri era fericirea prietenilor ca pereche de oameni căsătoriţi, ceea ce îl mişca profund pe Carlitos şi îl făcea ca, în fiecare vară, de îndată ce cuplul Grâu Henstridge pleca din vila de la Theoule-sur-Mer, 325să aducă vorba despre posibilitatea de a se căsători. Natalia se apăra întotdeauna zicând că prima ei căsătorie îi lăsase o amintire atât de îngrozitoare, încât cu mulţi ani în urmă jurase să nu se mai mărite niciodată, că acea căsnicie fusese pentru ea o traumă, Carlitos, un lucru pe care numai cu tine, şi sută la sută mulţumită ţie, trebuie să recunosc, am reuşit să-l depăşesc, dar pe care consider cu totul de prisos să-l repet, mai ales în cazul nostru.

— Suntem o pereche liberă, scumpul meu, şi căsătoria e un lucru de prisos între oameni ca noi.

— Dacă spui tu, Natalia.

— Sigur, scumpul meu. Şi spun asta pentru că aşa gândesc şi aşa simt într-adevăr, te rog să mă crezi.

— Dacă tu vezi lucrurile în felul ăsta.

— Prefer să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, ca să fiu sinceră. Şi prefer să le lăsăm aşa fiindcă, în afară de asta, mi se pare mult mai frumos să ne

unească numai iubirea. O mare iubire reciprocă şi nimic mai mult. Nu ţi se pare mult mai bine aşa?

— Dacă pui aşa problema, ce să spun, sigur că pare mult mai bine.

— Atunci?

— Nu, nimic. Atunci, nimic, Natalia. Vara era pe sfârşite, şi la fel şi luna lor de vacanţă pe litoral, iar Carlitos avea să se adân-ceascâ din nou în cercetările lui de la spitalul Pasteur, unde lucra de mai bine de doi ani cu o echipă de medici de reputaţie mondială. Şi uita complet gândul de a se căsători cu Natalia până vara următoare, când îi vedea din nou pe Jaimc şi Olga Grâu şi îi trecea din nou prin cap gândul şi i se părea deosebit de atrăgător şi de frumos. Acesta era, prin urmare, primul neajuns pe care-l avea pentru Natalia prezenţa acelor fiinţe dragi. Pentru că nu amintirea primei sale căsnicii o făcea să respingă total orice posibilitate de a se căsători cu Carlitos. Adevărata cauză era diferenţa de vârstă, care cu fiecare an o apăsa tot mai tare pe suflet, în pofida faptului că viaţa ei împreună cu el se dovedise a fi atât de minunată. Dar gândul de a îmbătrâni alături de el începea să i se pară din ce în ce mai groaznic şi, chiar dacă ştia să-l ascundă perfect şi se simţea încă foarte tânără şi frumoasă, diferenţa de şaisprezece ani era mare, şi Natalia se întreba mereu, în clipele de singurătate, dacă va avea luciditatea să pună capăt visului împlinit care era viaţa ei cu o clipă înainte de a începe să se transforme într-un coşmar, cel puţin pentru ea. Şi aceasta era adevărata cauză pentru care respingea orice posibilitate de a se mărita cu bărbatul pe care-l iubea atât de mult, şi de asemenea primul neajuns – cu totul involuntar, desigur – pe care-l prezenta vizita prietenilor ei Olga şi Jaime.

Cel de-al doilea neajuns era legat de primul printr-un soi de vase comunicante, cu a căror existenţă Natalia părea să fie singura persoană la curent şi de care se temea. Surorile Velez Sarsfield, mulţumită lui Dumnezeu, numai Mary şi Susy, cele mari, deocamdată, le invitau pe Talia şi Silvina Grâu în Europa în fiecare vară, de câtva timp. Şi fetele astea patru puteau să apară în orice clipă, chiar dacă doar în treacăt, la vila ei din Theoule-sur-Mer, cu pretextul că surorile Grâu voiau să-şi vadă părinţii. Oare asta nu-i va răscoli lui Carlitos amintirile 327despre Melanie? Natalia se întreba dacă nu se transforma încetul cu încetul într-o bătrână roasă de gelozie. Dar îi era de-ajuns să-l vadă pe Carlitos pentru a înlătura complet posibilitatea asta. De altfel, aşa cum procedase cu toate persoanele de care se îndepărtase pentru totdeauna o dată cu plecarea din Peru, părea că ridicase un zid de netrecut între el şi Melanie, un zid de tăcere şi de uitare, la care se adăuga capacitatea lui aproape ştiinţifică de a diseca persoanele rămase acolo şi de a se referi la ele cu o obiectivitate şi o rigoare în care într-ade-văr nu se strecura nici o picătură de emoţie ori de sentiment, nici bucurie, nici durere, nici nimic. Dar, în sfârşit, dacă Melanie asta îşi făcea apariţia într-o bună zi cu coada ei roşcată de cal pe aici.? În cazul ăsta, Na taliei nu-i era de-ajuns să-l vadă pe Carlitos al ei fericit, pentru a înlătura. Pentru a înlătura ce, pentru Dumnezeu.?

Şi într-o dimineaţă înnorată şi tristă când toate gândurile astea s-au adunat în mintea ei, a trecut prin clipe nesfârşite şi îngrozitoare în care s-a văzut pe sine preschimbată într-o bătrână roasă de gelozie. Dar tocmai când lucrurile luau cu adevărat o întorsătură urâtă, Carlitos Alegre, care niciodată nu băgase de seamă nimic, îi dădu un brânci delicios iubitei lui, şi împreună pentru totdeauna, ca întotdeauna, ca în fiecare clipă, căzură în piscina pe care o aveau lângă vilă, amândoi îmbrăcaţi foarte uşor, şi înflăcăratul ibovnic o făcea să se simtă pătrunsă de iubire, o duse la fundul apei şi al timpului până la piscina din grădină şi o făcu să se oprească acolo pentru totdeauna, înnebunit de coapsele ei şi de sânii ei, şi de moliciunea umedă a buzelor ei şi de părul ei buclat, şi de fesele ei şi. Natalia îşi reveni din acea îmbrânceală şi se simţi mai puternică şi mai slabă ca niciodată, dar cu senzaţia foarte plăcută şi deplină, o adevărată convingere, mai curând, că pentru multă vreme de aici înainte Carlitos era al ei, da, scumpul meu, şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, şi te voi iubi o veşnicie, pentru a-şi dezvălui latura de leoaică divină şi împlinită şi fericită. Iar el, care era acum de două ori în al nouălea cer, nu izbuti să spună altceva decât că şi el o va iubi o veşnicie, dar, în sfârşit, ăsta era un lucru arhicunoscut, chiar dacă întotdeauna e foarte plăcut să-l auzi, dar ce rost aveau atâtea mulţumiri când ei doi nu făceau altceva decât să împlinească voia Domnului, care era, în orice caz, fiinţa căreia trebuia să-i mulţumească în fiecare zi la slujba de la ora şase de la Sainte Clotilde, biserica din cartierul nostru, la Paris, deşi, bineînţeles, eu am respectat întotdeauna faptul că tu eşti pe jumătate agnostică, şi de aceea trebuie să ră-mân uneori un timp îndelungat în rugăciune, ca să-i aduc mulţumiri lui Dumnezeu în numele tău şi al meu, scumpa mea, aşa că, te rog, fii înţelegătoare când mă întorc târziu de la slujbă, fiindcă din pricina asta întârzii, şi nu pentru că aş rămâne în vreun bistrou la o cafea şi un croissant cu vreo elevă de-a mea, înţelegi acum, scumpa mea zănatică?

— Nu văd şi nu înţeleg nimic, îi astupă gura Natalia. Ori ai uitat că ne-am cufundat în apele iubirii şi ne-am oprit pentru totdeauna în fundul piscinei din grădină?

Şi a fost rândul lui Carlitos, câteva clipe mâi târziu, să-i aducă mulţumiri peste mulţumiri lui 329Dumnezeu, după ce se transformase în obiectul dorinţelor Nataliei, şi ibovnicul ei iscusit, deşi, într-un moment de supremă desfătare, n-a mai putut răbda să nu-i spună lui Dumnezeu, stri-gând de fericire, că nu avea El exclusivitatea divinităţii, în anumite treburi pământeşti, desigur, şi că prin urmare, cu voia Ta, Doamne, de data asta mulţumirile sunt toate pentru Natalia.

— Despre ce vorbeşti şi cu cine vorbeşti, se poate şti? Îl întrebă Natalia, cufundată în uimirea ei sau uimită în cufundarea ei, căci nu-şi mai putea reveni din plăcuta ameţeală a desfătărilor.

— Mă jeluiam şi eu puţintel la Cel de sus, dacă pot spune astfel. Fiindcă Dumnezeu seamănă uneori cu câinele grădinarului, care, unde nu mănâncă el, nu-i lasă nici pe alţii să mănânce. Şi tocmai acum, când drăguţul de El, Domnul Dumnezeul nostru, fie-mi cu iertare, atinsese cea mai înaltă cotă a divinităţii.

— Ia vino-ncoace, domnul şi stăpânul meu, că vreau să-ţi aduc aminte câteva lucruri şi umane, şi divine, care însă nu sunt cunoscute în cer. Cel puţin în zona dintre primul şi al optulea cer. Ce-ai spune dacă am urca puţintel mai sus?

— Să urcăm cu ascensorul, atunci, scumpa mea, ca să ajungem mai repede. Nu crezi că ar fi mai bine?

Luigi şi Marietta muriseră, ca şi Molina, care la bătrâneţe îşi descoperise o mare pricepere în treburi contabiliceşti şi la grădinărit, iar acum Julia şi Crist6bal aveau de purtat pe umeri întreaga răspundere a proprietăţii. Dar, în sfârşit, grădina era a lor, şi îi privea numai pe ei ce făceau cu ea. N-aveau decât s-o arendeze, s-o vândă, s-o împartă în loturi, treaba lor. Nici chiar Natalia nu mai izbutea să-şi închipuie prea bine cum era viaţa în Peru, la cincisprezece ani de la plecarea ei şi în urma atâtor reforme, deşi toţi prietenii ei din Lima pe care-i primea la Paris sau în vila de pe litoral o convinseseră că se schimbase pentru totdeauna, în bine sau în rău, ceea ce era pentru ea cel puţin paradoxal şi sporea senzaţia de mare depărtare. Şi cu toate că, minată de curiozitate, acorda o atenţie specială ştirilor pe care i le aduceau galioanele, cum zicea ea, n-a mai ştiut niciodată cum să proceseze toată informaţia asta şi cu atât mai puţin s-a simţit îndreptăţită să dea sfaturi despre ceva, orice ar fi fost. Iar cu timpul s-a abţinut chiar să facă orice fel de comentarii cu privire la o realitate care-i devenise complet străină.

Carlitos se menţinuse şi el destul de departe de toate acele evenimente, chiar dacă, ce-i drept, i-a revăzut pe gemenii Cespedes, sau în orice caz şi-a încrucişat drumul cu ei. Asta s-a petrecut cu prilejul unui congres având ca temă boala lui Chagas, care a avut loc în oraşul Saltă din Argentina, dar n-au stat de vorbă decât foarte puţin şi, cum se spune, niciunul dintre ei nu şi-a dat drumul la gură, în ciuda afabilităţii deosebite de care a dat dovadă Carlitos. De fapt, nu el, ci gemenii, aproape de nerecunoscut, au creat distanţa care a împiedicat orice apropiere reală, iar când el a pomenit de posibilitatea de a trage chiulul de la una dintre întâlnirile protocolare şi de a merge să mănânce la un restaurant, înainte de a se încheia congresul, gemenii 331s-au dat înapoi cu un pas, amândoi deodată, mărind în chip jalnic şi absurd distanţa iniţială, deşi n-au respins explicit propunerea lui, ci mai degrabă au părut că stau pe gânduri. Dar au fost de-ajuns gestul, atitudinea, răspunsul laconic şi ezitant şi teama de ceva ce el nu-şi putea da seama ce era, pentru a se convinge de faptul că escapada propusă de el n-o să aibă loc niciodată şi că se întâlnise cu nişte gemeni Cespedes Salinas care nu erau Arturo şi Râul, zănaticii iubitori ai firmamentului şi ai culmilor gloriei sociale, şi numai Dumnezeu ştie ce mult se schimbase şi el în ochii acestor medici dermatologi complet necunoscuţi în lumea ştiinţifică a domeniului pe care-l reprezentau.

Carlitos a coborât însă garda, a lăsat să se strecoare între ei o veche afecţiune şi a început să cerceteze ce se alesese de gemenii pe care-i cunoscuse el. Printr-un mare efort de memorie, a încercat să reconstituie împrejurările din trecut, întorcându-se până în 1957. Gemenii erau cu doi ani mai mari decât el, adică urmau să împlinească atunci sau împliniseră

douăzeci şi unu de ani, acea vârstă a majoratului pe care şi-o dorea el atât de tare şi care îi hotărâse cursul vieţii. Şi, bineînţeles, ei intraseră în vorbă în acel moment cu fetele acelea cu telefoane şi pahare cu apă de diferite culori. Gemenii erau fericiţi, şi el nu-şi luase rămas-bun nici de la Arturo, nici de la Râul. Şi nici de la nefericita lor soră Consuelo, fata cu acele cuvinte cu urmări dezastruoase şi cu serpentina fatală. Doi medici peruani care luau şi ei parte la congres i-au povestit că, într-adevăr, doctorii Cespedes Salinas se însuraseră, înainte de a-şi termina studiile, cu fetele unui om foarte bogat, Quispe Zapata. A fost o nuntă cu focuri de artificii şi şampanie în cantităţi industriale, într-o vilă imensă de pe bulevardul Javier Prado.

— În sfârşit, o nuntă dublă, domnule doctor, spuse unul din medicii peruani. Iar don Rudecindo, fiindcă aşa-l cheamă pe socru, dacă-mi aduc bine aminte, a făcut o petrecere de pomină cu două ceremonii desfăşurate în aceeaşi zi, cum s-a povestit atunci. Dar mai mult nu ţi-aş putea spune, sincer să fiu, fiindcă pe atunci eu nu-i cunoşteam pe doctorii Cespedes Salinas şi n-am fost martor ocular.

— Nici eu, comentă celălalt medic, zâmbind cu un amestec de sarcasm şi evidentă scârbă. Dar cum s-a sfârşit cu bulevardul Javier Prado, se poate deduce lesne că s-a sfârşit şi cu don Rudecindo, soţia, fetele şi ginerii lui, doctorii Cespedes Salinas. Numai dacă, bineînţeles. Dar, în sfârşit, ar fi numai nişte închipuiri de-ale mele, fiindcă adevărul e că nu ştiu nimic mai mult şi n-aş putea decât să presupun.

Nu-şi închipuia nimic rău cel de-al doilea medic peruan, cu sarcasmul lui perfid, fiindcă în realitate, aşa cum despre Consuelo nu s-a mai ştiut niciodată nimic, cum se întâmplă întotdeauna cu oamenii tăcuţi şi resemnaţi, tot astfel s-a întâmplat şi cu gemenii, care s-au transformat în acele fiinţe tăcute şi resemnate pe care Carlitos le văzuse puţin mai înainte. Ce-i drept, înainte de a se stinge, au încercat să-şi urmeze drumul suind pe culmi spre firmamentul cel mai strălucit şi multicolor, ba chiar au fost dispuşi să le înşele fără nici o jenă pe Lucha şi Carmencita Q. Z., cum le spuneau ei, cu toată nonşalanţa cu care se făleau pe atunci, 333căci au încercat de nenumărate ori să se apropie de Cristi şi Marisol, multrâvnitele fiice ale doctorului Roberto Alegre, cu pretextul de a depăna amintiri despre nerecunoscătorul Carlitos, care a şters-o şi care, în sfârşit. Dar ochelarii negri pentru dureri profunde la înmormântări lustruite [sic] au fost întotdeauna un impediment pentru aceste frumoase fete – şi ăsta a fost chiar comentariul lor când s-au întâlnit cu Carlitos, şi nu o singură dată – până într-acolo încât niciodată nu i-au mai învrednicit cu vreo privire şi n-au mai vrut să stea de vorbă cu ei, de îndată ce fratele lor şi-a luat tălpăşiţa. Şi nici de doctorul Roberto Alegre n-au mai izbutit să se apropie bieţii Arturo şi Râul, cu gândul de a fi admişi pentru practică la clinica lui particulară şi de a-şi găsi apoi acolo un post, după ce-şi luau diploma de medici dermatologi.

În sfârşit, sărmanii de ei au nimerit prin ricoşeu din nou în lumea multicoloră a donei Greta şi a lui don Rudecindo, care au pierdut totul la sfârşitul anilor şaizeci şi începutul lui şaptezeci, când evenimentele militare răscoliseră întreaga ţară, după propria lor expresie, deşi erau mulţi ani de

când nici Arturo, nici Râul Cespedes Salinas nu mai exprimau nimic, ci se transformaseră mai curând în personajele şterse şi opace pe care Carlitos le văzuse puţin mai înainte, şi singurul lucru de ispravă pe care-l făcuseră în viaţa lor a fost să-i dăruiască mamei lor hardughia dărăpănată din strada Amargură, cu puţin înainte de căderea finală a lui don Rudecindo Quispe Zapata. De atunci, gemenii se dăduseră la fund încetul cu încetul, ori poate mai degrabă au început să strângă velele pe care le desfăcuseră în bătaia vântului, şi acum erau aceste fiinţe resemnate, tăcute şi fără viaţă, asemenea surorii lor Consuelo, limi-tându-se să vadă cum se perindă prin faţa lor o lume nouă şi corcită, din ce în ce mai corcită, naiba s-o ia, cu o ură mocnită şi tăcută, deşi colcăind de gânduri şi atitudini dispreţuitoare, fără îndoială, şi profund potrivnici la cea mai mică schimbare şi înnoire. Bieţii de ei nu învăţau şi nici nu uitau nimic, doar tăceau, şi cine i-a cunoscut în anii cincizeci încearcă probabil o mare dezamăgire văzându-i cum străbat oraşul în aceleaşi interminabile automobile nord-ame-ricane foarte la modă pe atunci, ce-i drept, dar acum, în 1974, nişte rable de aruncat la fiare vechi, şi semănând din ce în ce mai mult cu vechiul Ford coupă din '46, într-un jalnic cerc vicios ori într-o patetică veşnică reîntoarcere, cum vreţi să-i spuneţi.

— Ar fi trebuit să acceptăm invitaţia lui Carlitos Alegre, îi spunea Alberto fratelui său Râul, în avionul cu care se întorceau acasă, pe ruta de la Saltă la Lima. Ne-a lăsat două mesaje la recepţie, anunţându-ne că era liber toată seara, şi noi nici măcar nu i-am răspuns.

— De la un tip atât de zăpăcit niciodată nu ştii la ce să te aştepţi, Arturo. Închipuie-ţi că ne-ar fi dus la un local elegant şi scump şi că ar fi trebuit să ne plătim consumaţia. Tu ai fi avut curajul să-i spui adevărul?

— Nu ştiu. Dar tu?

Şi pe când avionul cu care gemenii se întorc la Lima aterizează pe aeroportul Jorge Châvez, don Luciano Quiroga, care visa să ajungă preşedintele ţării, dar n-a fost niciodată mai mult decât senator, şi încă unul oarecare, de altfel, 335neremarcându-se prin altceva decât prin poziţia sa foarte reacţionară, este azi departe de a fi primul contribuabil şi se uită cu o privire încărcată de ură la băieţandrul zdrenţăros şi murdar care dă să-i cureţe oglinda retrovizoare a aceluiaşi Mercedes playboy cu care, cu ani în urmă, a vrut s-o aibă sau s-o omoare pe Natalia de Larrea, una din două.

— Treci odată pe verde, semafor nenorocit!

Şi, deşi cu întârziere şi făcându-l să se enerveze şi mai tare, semaforul îşi schimbă în sfârşit culoarea, iar don Luciano apăsă pe accelerator, fiindcă aşa are el chef, să pornească în trombă, că doar nu degeaba e don Luciano Quiroga, ce vreţi de la mine, dar nici Mercedes-ul, nici playboy-ul nu mai pornesc în trombă, ci doar scot nişte zgomote îngrozitoare şi inutile, scârţâi-turi şi pocnituri, iar băieţandrul zdrenţăros care a încercat să-i şteargă oglinda se uita la el parcă de pe altă lume.

— Peruan nenorocit! Strigă atunci, trântindu-i în faţă aceste injurioase cuvinte băieţandrului năucit, fără să-şi mai stăpânească furia, don Fortunato Quiroga, care visa cândva să ajungă preşedinte, în ziua de azi, aceasta e cea mai mare insultă pe care un tip ca el o poate concepe.

Pe când avionul cu care Carlitos se întoarce de la Saltă, via Buenos Aires, aterizează pe aeroportul din Paris, Natalia de Larrea face dragoste cu frenezie cu un băieţandru cu aproape treizeci de ani mai tânăr decât ea. N-are decât să crape de ciudă Carlitos, care ar trebui să ştie că ea nu-i chiar o hoaşcă de aruncat la gunoi şi că-şi poate găsi iubiţi mult mai tineri ca el. Visul împlinit al acestei femei adorabile şi adorate, tare ca o stâncă şi slabă ca orice femeie, se transformase în coşmar, dintr-o dată, deşi niciuna dintre prietenele ei n-ar fi putut să nege că era vorba despre un lung proces sufletesc care, fără nici o îndoială, se agravase pe măsură ce Natalia, încă foarte frumoasă, întotdeauna foarte frumoasă, ca să fim mai exacţi, se apropia cu paşi uriaşi – aşa simţea ea, aşa simte – de vârsta de cincizeci de ani. Până şi Carlitos, întotdeauna atât de împrăştiat, şi cu atât mai mult acum, când îşi consacrase viaţa ştiinţei şi se transformase într-un cercetător faimos, la numai treizeci de ani, dar care continua să spargă cupe de şampanie, deşi acum cupele zburau prin aerul întregii lumi, de la un continent la altul, cum s-ar zice, nu era deloc indiferent faţă de drama intimă a adoratei lui leoaice şi ce nu făcea, săracul, ca să-i intre în voie! Cu câteva zile în urmă, chiar înainte de a pleca la congresul de la Saltă, când Natalia şi-a adus aminte de ziua aceea, la puţin timp după ce se cunoscuseră, ziua în care au transformat într-un desfătător iatac din grădină o mulţime de camere de hotel pe când se jucau de-a despărţirile închipuite şi regăsirile miraculoase, prin centrul Limei şi prin împrejurimi, pentru ca el să se poată obişnui cu călătoriile ei de afaceri, şi ea îşi schimba mereu toaletele şi ba apărea, ba dispărea, cu riscul de a nu se mai regăsi, cum s-a şi întâmplat într-adevăr, din pricina unei mici şi involuntare erori, care a silit-o să alerge în căutarea unei bănci, fiindcă rămăsese fără bani ca să continue jocul, în acel Mini Minor roşu pentru escapadele nocturne, îţi mai aduci aminte, scumpul meu?

— Parcă a fost ieri. Şi ce ne-am mai distrat! Şi cât am suferit când am văzut că nici nu te uiţi la mine şi dispari în goană! Îmi amintesc că am vărsat o sticlă de Coca-Cola pe cămaşă, în cafeneaua de la Galerias Boza.

— Ai avea curaj să jucăm din nou jocul ăsta ori preferi să te uiţi la microscopul tău?

Natalia îl punea la încercare, încă o dată, ca de atâtea ori în ultima vreme.

— Cum să nu, scumpa mea. Ba chiar îmi face plăcere să joc, dar cu condiţia să mă laşi să iau nu numai microscopul, ci şi lupa lui Sherlock Holmes, dacă-ţi mai vine cumva ideea să dispari după bani.

Răspunsul lui Carlitos fusese perfect, desigur, chiar dacă prea perfect fiind vorba de un om de ştiinţă atât de zăpăcit şi tânăr cum era el, oricât n-avea ce căuta aici povestea cu tinereţea. Oare când n-o să mai fie aşa tânăr, oh, tinereţe blestemată! Şi îndată se simţi o mare tensiune în aer, chiar dacă ea dispăru complet de îndată ce au transformat un apartament de la Relais Christine, din Cartierul Latin, în iatacul din „Grădina iubitei mele". Dar, câteva ore mai târziu, Natalia a leşinat de două ori, sau cel puţin aşa i s-a părut lui Carlitos, care la rândul lui a făcut greşeala de a sparge o cupă de şampanie

fără să apese pe trăgaci, în dorinţa lui de a-i face pe plac şi de a o face să râdă, numai că s-a lovit de o fiinţă expertă în cupe care zboară doar ca să-mi facă plăcere, deşi trebuie să recunoaştem, spre cinstea Nataliei, ţinând seama de drama pe care o trăia şi de războiul pe care-l purta cu ea însăşi, că această prefăcută încercare de a părea ieşit din minţi a mişcat-o, ba chiar a încântat-o, tocmai fiindcă ceruse toată grija, dorinţa şi concentrarea omului de ştiinţă nebun şi atât de tânăr |i detestabil, care cu câteva clipe mai înainte. In sfârşit, aşa era, ce-i drept, dar câteva clipe mai târziu, adică acum, este adorabilul şi împrăştiatul Carlitos dintotdeauna, străduindu-se să fie aliatul meu de nădejde într-un război pe care viaţa s-a însărcinat să-l declare între noi. Două hoteluri mai târziu, Natalia dormea profund. Iar când se trezi şi-şi dădu seama cât e ceasul şi că nici măcar nu începuse să-şi schimbe toaleta, îl descoperi pe Carlitos în camera de alături, cufundat în lectura unei cărţi. Şi-l ameninţă cu un amant de cincisprezece ani, fiindcă tu aveai şaptesprezece când ţi-am dat să sugi pentru prima dată. Hârjoneala se încheiase, Natalia băuse prea mult şi nu mai era nicăieri vreun automobil Mini Minor roşu pentru asemenea împrejurări, Carlitos avea nici mai mult, nici mai puţin vârsta lui lisus Hristos, cu claia lui de păr, şi era aici lângă ea, şi ea era lângă el, dă la o parte eşarfa asta roşie şi pune microscopul pe ridurile de pe gâtul meu şi mai toarnă-mi o cupă şi, te rog, hai să dăm uitării toate astea, şi crede-mă că te ador, că niciodată n-a existat şi nu va exista un alt bărbat în viaţa mea, de nici o vârsta, şi mai ales, Carlitos, crede-mă că ştiu că mă iubeşti şi acum mai mult ca niciodată şi-o să mă iubeşti mereu.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva, Natalia?

— La asta mă gândeam şi eu, scumpul meu. Dar să intrăm în casă şi fără şampanie. Sau numai o cupă, ca s-o faci să zboare.

În sfârşit, ca la război. Şi din nou. Dar în dormitor, de data asta, şi în patul lor, de data asta, era băiatul inexistent de toate 339dăţile de mai înainte, adică cel cu adevărat inexistent, cum încercă să creadă Carlitos, luptând împotriva tuturor evidenţelor, disperată iluzie finală şi nimic altceva. Dar, în chip definitiv, cineva deschisese larg ferestrele. Şi draperiile erau de asemenea trase. Şi patul răvăşit. Şi trupurile goale. Şi Natalia frenetică. Iar Carlitos intra cu geamantanul în mână şi vedea totul plănuit cu frenezie, calculat cu frenezie, şi primul lucru pe care a simţit nevoia să-l facă a fost să spargă ultima cupă de şampanie pe care niciodată nu o avusese în mână şi care a constat în faptul că a început să-i povestească Nataliei: Pun pariu că nu ştii cu cine m-am întâlnit la Saltă, scumpa mea? La care răspunsul a fost frenetic, cu gemenii, m-am întâlnit cu gemenii Cespedes Salinas, cu Arturo şi Râul, Natalia, dar atât de schimbaţi şi tăcuţi, Natalia, încât, Natalia, tu n-ai cum să ştii, Natalia, tu nu-ţi poţi închipui, Natalia, ce mult s-au schimbat, Natalia, şi Carlitos reuşea să înainteze cu povestea lui atât de mult, încât o cupă de şampanie zbură prin aer şi se făcu ţăndări, dar era adevărată de data asta, şi a constat în faptul că bietul de el nici nu şi-a dat seama când un hojmalău turbat s-a năpustit asupra lui şi, fără să ţină seama de strigătele îngrozite ale femeii de serviciu, l-a luat pe sus şi a străbătut holul şi vestibulul cu Carlitos şi cupa lui de şampanie, ca să nu vadă şi să nu creadă, şi acum îi

spărgea un ghiveci de flori în cap, pe când el striga întruna că da, Arturo şi Râul Cespedes Salinas, da, scumpa mea, Natalia inimii mele, şi era azvârlit pe scările de lemn şi se rostogolea preţ de două etaje, din fericire numai două, iar jos, întins pe podea, cel mai mult îl preocupa, ba chiar îl îngrozea cu adevărat, faptul că nu reuşea să-şi dea seama la cine striga Natalia.

— Te urăsc! Te urăsc! Te-am urât întotdeauna! De când te-am cunoscut te-am urât! Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna!

Nu, nu putea să fie el, socotea Carlitos, întins în ambulanţa care-l transporta la spitalul Cochin.

Dar el era. Da, pe el îl urâse Natalia toată viaţa ei. Şi din vina gemenilor Cespedes Salinas, cu care s-a întâlnit la Saltă. Fiindcă el se lăsase purtat de o veche afecţiune pentru ei, şi de două ori ei nu-i răspunseseră la invitaţia pentru cină, iar el, afectat cum era, uitase complet s-o sune pe Natalia în ziua aceea îngrozitoare când împlinise cincizeci de ani. Şi, la urma urmei, nu exista nici o cupă, şi nici un cocoş, şi nici o şampanie, şi nici o distracţie care să justifice o asemenea uitare. Fiindcă stabiliseră s-o sune la telefon de nenumărate ori în ziua aia. Şi el a uitat complet, din pricina gemenilor şi a afecţiunii care i s-a strecurat în suflet. Lucrurile nu mai puteau fi îndreptate, nici acum şi nici mai târziu. Niciodată. Carlitos ştia asta. Ştia că, în războiul personal al Nataliei, principalul său aliat o purtase pe culmile cele mai înalte şi abrupte ale duşmanului.

Asta-i viaţa. Carlitos ştie acum. Şi de aceea ştie de asemenea că, de numai cinci zile, Natalia şi-a dat seama că îl urâse toată viaţa. Că l-a urât pe el, şi nu pe freneticul mardeiaş, de care se slujise ca să-i frângă inima. Şi în treacăt, pe lângă asta, ca să-i frângă glezna şi braţul drept. Dar asta e, ce să-i faci. Şi tot aşa, de acum înainte Natalia avea să fie o femeie coerent frenetică, despre care se va spune adesea:

— Ia te uită, până la urmă, tot femeie a rămas, ce mai.

— Şi încă ce femeie!

— Şi cu temperament de leoaică, nedezminţit.

— Şi atât de slabă, în acelaşi timp.

— Şi acum e la fel de frumoasă!

— Ei, dac-ai fi cunoscut-o când era în splendoarea ei.

Despre Carlitos Alegre, care şchiopăta uşor de piciorul drept şi trăia tot mai cufundat în cercetările lui de la spitalul Pasteur, care ţinea conferinţe aproape în întreaga lume şi scria cele mai savante articole în revistele de specialitate, în schimb, nu se spunea niciodată nimic. Sau, cel mult, se spunea că despărţirea aia era inevitabilă, că mai devreme ori mai târziu trebuia să se întâmple şi că, trebuie să recunoaştem, cu toată zăpăceala şi toate gafele lui, tipul fusese corect cu Natalia.

— Dar mai e ceva, prieteni.

— Ah, da?

— Sigur. Nu ştiţi?

Ceea ce mai era de aflat se poate spune în felul următor: Melanie Velez Sarsfield a fost şi ea o femeie în toată puterea cuvântului. Bineînţeles că ea încă nu împlinise treizeci de ani şi trebuie să fi mers pe douăzeci şi opt, dar a

ştiut să aştepte, nu glumă, fetişcana asta slăbuţă cu coadă de cal roşcată, care l-a iubit şi l-a îngrijit ca nimeni altcineva pe taică-său, beţivanul, şi asta în pofida faptului că nimeni nu se prea uita la ea, la drept vorbind. Şi a rămas la fel şi acum, cu părul strâns în coadă de cal şi cu mutriţa ei destul de urâţică, deşi, ce-i drept, iubirea a făcut-o să devină chiar drăguţă, aş putea spune, în ciuda faptului că a bătut recordul mondial la pistrui, probabil. Şi în ciuda faptului că e la polul opus Nataliei, deşi un pol cu douăzeci şi ceva de ani mai puţin, nimic de zis. Tăticul ei nu mai pune o picătură de alcool în gură şi, deşi familia a pierdut zeci de milioane, încă le-au mai rămas câteva milioane bune, dinspre partea argentiniană, după cât se pare, ori poate dinspre aripa englezească a familiei, în sfârşit, ce ştiu eu.

Melanie este o fată deşirată, sentimentală şi introvertită, dar care când vorbeşte, apoi vorbeşte, să te ţii. Şi trebuie să-i fi spus ea ceva deosebit lui Carlitos, pentru ca ăsta să fie tot cu gândul la ea, după atâţia ani.

— Crezi?

— Îmi închipui şi eu, ce să spun?

Aflaţi că se înşela persoana care-şi închipuia asta, fiindcă singurul lucru pe care i l-a spus Melanie lui Carlitos, în ziua când el a ieşit din spitalul Cochin şi a rămas cu gura căscată văzând-o proţăpită în dreptul uşii, după atâţia ani, a fost:

— Ţi-e frică de mine, sau ce-i cu tine? Hai, urcă în maşină, că te aştept de câteva ceasuri.

— Păi, cum ai aflat că.?

— Prostuţule.

— Dar, în sfârşit.

— Am să-ţi povestesc o mulţime de lucruri. Află că tata nu mai pune gura pe alcool.

— Nu ştii cât mă bucur, Melanie. Cu adevărat, mă bucur foarte mult.

— Aşa că acum numai tu îmi lipseşti.

Au continuat să se vadă până în ziua în care Carlitos a avut ideea năstruşnică să-i numere 343pistruii, din curiozitate ştiinţifică. Cu toate că, bineînţeles, pe atunci Melanie pusese gheara pe el şi-l îngrijea ca pe o comoară. Dar e mai mult ca sigur că în ziua aia când el a vrut să cerceteze câţi pistrui avea Melanie, şi nu aproximativ, ci exact, în ziua aia au ajuns în faţa altarului, la Londra, cu tăticu' Velez Sarsfield foarte elegant, alături de fiica lui cea mică.

Şi, cum e de înţeles, omeneşte lesne de înţeles, cuplul pe care l-au format şi-a atras ura veşnică a freneticei Natalia de Larrea, care acum îl avea mai degrabă pe vino-ncoa' decât drăgălăşenia frumuseţii de altădată şi era mai curând o fiară decât o leoaică divină, şi care n-a şovăit o singură clipă să profite de bârfa cu Melanie care era la polul opus ei, ca să le spună cu enormă satisfacţie lui Jaime şi Olga Grâu, prietenii ei de-o viaţă, dar şi prieteni buni cu familia Velez Sarsfield:

— Eu am spus întotdeauna că până la urmă Carlitos o să se însoare cu un bărbat.

— Asta nu-i Natalia pe care am cunoscut-o eu, a fost opinia sinceră a lui Carlitos Alegre în ziua când i-au comunicat vorba de duh că el până la urmă se însurase cu un bărbat.

Dar, în sfârşit, mai bine nu spunea nimic, fusese un prostănac, fiindcă acum lumea o să ducă vorba înapoi la Natalia, şi atunci bârfele n-or să se mai sfârşească niciodată şi se va crea o situaţie extrem de incomodă pentru nişte prieteni atât de buni ca Olga şi Jaime Grâu, care, vară de vară, petreceau câteva săptămâni pe litoral.

Postfaţă.

Ultimul mare roman al lui Alfredo Bryce Echenique, Grădina iubitei mele (2002), revine cu forţa unei simfonii beethoveniene asupra uneia dintre temele sale predilecte, poate chiar tema prin excelenţă a tuturor scrierilor sale, niciodată absentă şi, ceea ce este şi mai important, niciodată pusă sub semnul îndoielii. Fără iubire, universul scriitorului ar fi de neconceput.

În cadrul unui colocviu omagial organizat la Madrid în 1991 de Institutul de cooperare ibero-ame-ricană, criticul Rafael Conte remarca pe bună dreptate că în literatura latino-americană a ultimelor decenii există mai puţină iubire decât se crede de obicei. „Iubirea – spunea el – este dominată întotdeauna de opresiune, de violenţă, de injustiţie. La Onetti este o iubire de bordel, la Rulfo avem de-a face cu iubiri telurice, la Fuentes cu o scuză satirică. Opera care a încălcat acest tabu a fost romanul Şotron al lui Cortăzar, primul roman în care iubirea adevărată se contopeşte cu politica şi cu teoria romanului. Când Garcia Mârquez şi-a propus să scrie un roman al iubirii, a trebuit s-o facă în mod deliberat, artificial, închizând-o în vremuri de holeră şi imobilizând-o într-un bloc de marmură. Abia la Bryce Echenique iubirea devine o temă fundamentală, este scăldată într-un ocean de umor, iar autorul, parcă cerându-şi mereu iertare, izbuteşte să estompeze fondul tragic al sentimentului pe care, totuşi, ni-l înfăţişează plenar." 345ântr-una dintre cărţile anterioare, Viaţa exorbitantă a lui Martin Romana, găsim un motto caracteristic, aparţinând poetei mexicane din perioada barocului Sor Juana Ines de la Cruz: „Numai cine iubeşte îşi poate înţelege contradicţiile şi erorile".

Asumarea iubirii ca temă, precum şi a riscurilor pe care le implică încercarea de a scrie astăzi romane de dragoste – iată în ce constă aportul lui Bryce Echenique în cadrul „noului roman latino-ameri-can". Şi curajul său. Armele de care se slujeşte pentru a ieşi biruitor din această încercare temerară sunt ironia şi umorul. O ironie tandră, deloc coro-zivă, şi un umor cervantin, izvorât dintr-o extraordinară înţelegere a omenescului în cel mai amplu evantai al manifestărilor sale, de la cele simple, primare şi perfect previzibile până la cele complexe, subtile, deghizate şi neobişnuite. Un ascuţit simţ al umorului îl ajuta să evite patetismul care pândeşte permanent tema iubirii, cu acea delicateţe („parcă cerându-şi iertare", cum observa Rafael Conte) şi cu acel instinct sigur al scriitorului adevărat, care surprinde viaţa într-o viziune dihotomică şi în complementaritatea necontenită a contrariilor. Există, desigur, multă tristeţe în iubirile evocate de scriitor, şi îşi face simţită prezenţa chiar singurătatea radicală a viziunii unui Garcâa

Mârquez (care nu o dată a definit singurătatea universului său drept o absenţă a iubirii şi a prieteniei), dar această tristeţe nu covârşeşte niciodată bucuria enormă a sentimentului iubirii generoase pe care îl trăiesc plenar cele mai caracteristice personaje ale sale, de la copilul Julius din primul său roman până la Carlitos Alegre, protagonistul romanului Grădina iubitei mele. Chiar dacă sentimentul iubirii la un scriitor atât de reprezentativ pentru spaţiul american şi european, din care provine şi se nutreşte, nu poate ieşi din limitele tradiţiei sale literare, cu acel tragism fatal, generator de conflicte sociale şi aducător de suferinţă şi chiar de moarte, al perechii emblematice Tristan şi Isolda, Bryce Echenique reţine cu deosebire două aspecte: cel magic şi cel fatidic. Iubirea lui Carlitos, cel puţin, poartă pecetea bucuriei (numele de familie al personajului este chiar Alegre) şi se înscrie în definiţia spinoziană a iubirii ca o stare de bucurie însoţită de conştiinţa împlinirii prin această bucurie. La amintitul colocviu de la Madrid consacrat operei sale, scriitorul a ţinut să precizeze că atât el, cât şi personajele sale cultivă iubirea fără a-şi etala (nu fără a percepe, bineînţeles) tristeţea inerentă şi neîmplinirile unui sentiment care nici nu poate exista cu adevărat fără o proiecţie în absolut şi etern a relativului şi efemerului condiţiei umane, încercând să aducă discuţia pe făgaşul literaturii şi referindu-se la personajele care întruchipau, până în acel moment (1991), figura îndrăgostitului, Martfn Romana şi Pedro Balbuena, insistă asupra faptului că iubirile lor sunt evocări ale unor fiinţe pierdute în planul vieţii, dar recuperate în planul ficţiunii, cu bucuria scriiturii. Tratând tema iubirii cu simţul umorului, scriitorul e convins că poate reuşi să recupereze „demnitatea pierdută" a personajelor sale, ba, mai mult, să realizeze un lucru mai dificil şi mai valoros, anume „recucerirea unei lumi totale, a iubirii pierdute". Şi aceasta mulţumită convingerii fundamentale a scriitorului că iubirea nu trebuie niciodată despărţită de prietenie. Numai prin fuziunea celor două componente (trupul şi sufletul) iubirea se poate împlini cu adevărat şi poate birui degradarea şi moartea. Cazul lui Martin Romana, la care se referea atunci scriitorul, se repetă în romanul de faţă, cu înnoita vigoare a unui crez profund, în profilul şi traiectoria lui Carlitos Alegre. Perechea Carlitos – Natalia repetă până la un punct relaţia dintre Martin şi iubitele sale (Ines şi Octavia) din romanele vieţii lui „exagerate", ajungându-se din nou, pe de o parte, la destrămarea cuplului, în pofida faptului că personajele se iubesc „la nebunie" (locamente), iar pe de altă parte, în relaţia cu Octavia, care îl întrece în ceea ce priveşte fantezia (sarea vieţii, potrivit scriitorului), iubirea poate supravieţui pentru că e susţinută de prietenie. Nu altfel se vor petrece lucrurile, în mod esenţial, în 347relaţia dintre Carlitos şi Natalia din Grădina iubitei mele. După momentul iniţial (coup de foudre) al fascinaţiei primei întâlniri, în acordurile voluptuoase ale celebrului bolero Siboney, atracţia erotică reciprocă este sprijinită şi întreţinută de farmecul irezistibil pe care-l exercită asupra Nataliei ingeniozitatea cu care Carlitos, aparent mereu distrat şi cu capul în nori, comentează lucid şi cu un haz enorm realitatea înconjurătoare, sporindu-i infinit semnificaţiile prin darul „exagerării" iscusite, prefigurat în Viaţa exorbitantă a lui Martin Romana, unde Octavia este numită

de Martin „Himera". Nevoia de „himeră", de iluzie şi fantezie, de expresie inteligentă şi graţioasă a vieţii, în stare să o facă inteligibilă şi suportabilă, pe de o parte, iar pe de altă parte să-i dea preţ, farmec şi consistenţă, să-i confere profunzime spirituală dincolo de abisurile împreunării frenetice a trupurilor, ba mai mult, să purifice şi să înnobileze atracţia pur sexuală, iată care este acordul hotărâtor şi persistent, sunetul fundamental ce reverberează prelung în armonice superioare.

Pe când, în momentul hotărâtoarei întâlniri erotice cu frumoasa şi experimentata Natalia, Carlitos e un băieţandru timid şi lipsit de experienţă, care descoperă fascinat senzualitatea în formele ei cele mai somptuos irezistibile, şi prin urmare iubirea lui nu are neapărată nevoie de logosul Nataliei, aceasta, în schimb, se simte atrasă de tânărul imberb care o invită la dans neştiind să danseze şi călcând-o îngrozitor pe picioare, şi se îndrăgosteşte de el pentru că, la rândul lui, prinzând curaj prin iubire, Carlitos devine o adevărată sărbătoare a logosului, pe care o va prelungi apoi, realimentând-o permanent cu o fantezie inepuizabilă, în spaţiul privilegiat al grădinii. Dacă viaţa surprinzătorului şi scandalosului cuplu nu se reduce la plăcerile iatacului, este pentru că bucuria simţurilor se completează şi sporeşte prin comunicarea spirituala, ajungându-se astfel la acea relaţie firească şi atât de preţioasă tocmai pentru că nu este deloc obişnuită, o relaţie întemeiată pe încredere, pe tandreţe, pe acea dăruire totală care atrage paradoxal regăsirea de sine prin intermediul partenerului.

Cum subliniază scriitorul însuşi într-o declaraţie de mulţumire de la începutul cărţii, adresată prietenilor „înzestraţi cu memorie bună şi inimă curată", personajele centrale au inima curată. Carlitos permanent, Natalia cu intermitenţe. Sau, mai precis, inima ei nu e mai puţin curată, dar îşi îngăduie câteva clipe de viclenie feminină, la care recurge pentru a fi sigură de reuşita unei acţiuni de persuasiune (hotărârea, pe care a luat-o de una singură, de a se stabili la Paris împreună cu Carlitos), fiindcă de eficacitatea seducţiei nu se îndoieşte câtuşi de puţin, ba chiar dimpotrivă, tocmai forţa indubitabilă a seducţiei face posibilă strategia persuasiunii. Ceea ce trebuie să adăugăm pentru a caracteriza pasionalitatea personajelor feminine îndeosebi este o puternică amprentă stendhaliană pe care scriitorul o recunoaşte bucuros, ba chiar o proclamă, în spiritul postmodernismului de astăzi, în care, de altfel, îl putem include perfect, prin numeroase trăsături formale (fragmentarism, digresivitate, decon-structivism, metalimbaj etc.), pe Bryce Echenique însuşi. „E adevărat că întotdeauna am simţit o fascinaţie pentru Stendhal. Nu de mult, Leonardo Sciascia a publicat un studiu intitulat Stendhal, mitomanul, în care arată că scriitorul francez n-a fost niciodată în Sicilia. Cu toate astea, italienii ştiu foarte bine că pentru a fi italian e nevoie să-l fi citit pe Stendhal, fiindcă el a inventat Italia. Asta m-a fascinat la Stendhal, faptul că a inventat o ţară. Pentru că marii mincinoşi sunt cei care spun marile adevăruri."

Dar, deşi este înainte de toate un roman de dragoste, Grădina iubitei mele nu se reduce la atât. Structura proustiană a scrierilor lui Bryce Echenique antrenează un întreg univers social, şi nu doar ca un simplu fundal, ci ca o adevărată substanţă a romanului, o altă temă, la fel de

importantă ca tema iubirii. Căutare, investigaţie sau, cum preferă autorul s-o numească, rememorare a vieţii din oraşul Lima 349din anii cincizeci, iată cea de-a doua performanţă remarcabilă a acestui roman polifonic. Dincolo de identitatea lor de parteneri ai surprinzătorului cuplu, despărţit şi apropiat totodată printr-o diferenţă de şaisprezece ani, adolescentul şi femeia matură, personajele centrale au o identitate socială bine precizată: Carlitos este descendentul unei oligarhii profesionale de faimoşi medici dermatologi, iar Natalia descinde dintr-o stirpe de viceregi şi preşedinţi ai ţării, întruchipând oligarhia socială la cel mai înalt nivel. Prezentarea oligarhiei peruane nu este o noutate în scrierile lui Bryce Echenique. Încă de la primul roman cu care se impune atenţiei în lumea literară hispanică, O lume pentru Julius, privirea critică asupra societăţii peruane, vizând deopotrivă oligarhia şi clasele lipsite de privilegii, dar nu şi de arivism, care mocnesc în aceeaşi nemulţumire sterilă, alcătuită dintr-un amestec pestriţ şi strident de ifose, snobism, frustrări, resentimente şi satisfacţii plebee, într-o atmosferă încordată a contrastelor sociale şi a barierelor producătoare de complexe dramatice şi răzbunări nu lipsite de cruzime. Este acea „Lima oribilă" la care autorul se referă în mai multe rânduri, utilizând o formulă definitorie a compatriotului său Salazar Bondy, un remarcabil poet din generaţia anterioară. Invitat să se pronunţe asupra acestei critici sociale atât de radicale şi lucide şi întrebat dacă nu păcătuieşte cumva printr-o agresiune sado-masochistă, scriitorul a răspuns prin observaţia că nu mai puţin sado-masochistă este iubirea pentru Peru a unor scriitori precum Cesar Vallejo, Jose Măria Arguedas sau Mărio Vargas Llosa: „Opera lor – adaugă Bryce Echenique – este plină de spaimă în faţa realităţii peruane. Vallejo declară că îl doare ţara lui, iar Arguedas, că moare pentru ea. Iubirea lor, şi nu mai puţin a mea, denotă caracterul profund, sfâşietor, disperat, al implicării într-o realitate răvăşită de mari conflicte interne. Literatura nu poate decât să exprime această iubire".

Dar acuzaţia de sadism este, oricum, evident deplasată în cazul lui Bryce Echenique. Dacă i s-ar putea aplica întru câtva unui scriitor sumbru şi sarcastic ca Sâbato, bunăoară, în nici un caz nu i se potriveşte lui Bryce Echenique, care este înainte de toate un umorist din stirpea lui Cervantes. Performanţa rara a scriitorului peruan constă în faptul că prezintă atât oligarhia, cât şi clasele de jos din ţara sa într-o viziune amplă, de frescă socială, prin alăturarea unor universuri mărunte, dar nu izolate, ci deschise spre totalitatea contextului din care fac parte. Posedând un dar deosebit al observaţiei exacte, care-i permite să surprindă cele mai variate scene de viaţă cotidiană, şi slujindu-se de un limbaj funcţional, care-i îngăduie să consemneze cu o remarcabilă flexibilitate vorbirea tipică a diferitelor straturi sociale, dezvăluind mentalităţi şi aspiraţii, Bryce Echenique înregistrează cu umor aberaţiile organismului social şi reuşeşte să păstreze permanent echilibrul între intenţia demascatoare şi veracitatea obiectivă, între detaşare şi cordialitate, între acuzaţie şi înţelegere.

Naraţiunea se constituie dintr-o multitudine de planuri ce se intersectează, şi această varietate şi împletire de perspective complementare produce spectaculoase jocuri mimetice şi parodice la nivelul limbajului.

Ticurile verbale ale personajelor sunt încorporate de narator în propriul său comentariu, şi rezultatul este un stil încărcat de oralitate, o scriitură care vorbeşte, pe care mai curând parcă o auzi decât o citeşti. Glasul naratorului este prezenţa cea mai puternică şi cuceritoare a cărţii, iar darul povestirii, savanta stilizare a mijloacelor verbale folosite de obicei în conversaţie constituie farmecul irezistibil al acestui roman din care se desprinde o senzaţie de prospeţime, de naturaleţe, de sănătate, de cordialitate, de umor robust.

Andrei lonescu

SFÂRŞIT